

CHƯƠNG BA

LL12 VÀO CHIẾN KHU

Trên con đường mòn chằng chịt giây rừng có một tốp người gồm mười tám đàn ông và một cô gái, lưng đeo ba-lô nặng trĩu, đang hí hục tiến tới.

Họ đi trong âm thầm như thế đã hai hôm rồi. Ngày đi, đêm treo võng trên cành cây làm chỗ nghỉ lưng. Cuộc hành trình quả thật nhọc nhằn vì đường xa, mà cũng vì phải mang những vật dụng cần thiết cùng với lương khô và nước uống.

Trong số mười tám đàn ông, một người là hướng dẫn viên vốn là người Thái, lai Cam-bốt, nhưng nói tiếng Việt rất rành, tuổi khoảng hai mươi lăm, dáng nhỏ thó, da mặt sạm đen. Mười bảy đàn ông còn lại là người Việt Nam tình nguyện gia nhập kháng chiến quân, tuổi khoảng trên dưới ba mươi, hầu như họ là cựu quân nhân của Việt Nam Cộng Hòa thuở trước. Họ đều là thuyền nhân. Mười người ở trại Mérang thuộc Mã Lai, bảy người ở trại Songkla thuộc Thái Lan.

Cô gái duy nhất trong đoàn cũng là người từ trại tị nạn Mérang.

Mérang là một đảo nhỏ không có tên trên bản đồ, có thể xem như một cù lao nằm không xa đất liền tỉnh Trenganu, miền bắc Mã Lai.

Gần mười năm qua Mèrang là chỗ đón tiếp thuyền nhân Việt Nam. Nhưng mấy năm sau này chính phủ Mã Lai muốn dẹp trại nên không đón rước tàu thuyền của người Việt tấp vào Mã Lai nữa. Vì vậy số người tị nạn còn ở trại hiện giờ không hơn ngàn người.

Thường lệ cứ đôi ba ngày ông Daub, chef trại tị nạn, đến đảo Mèrang một lần để mang thư từ quà cáp của thân nhân những người trong trại từ khắp nơi gửi đến. Bởi thế mỗi lần thuyền của ông cập bến, đồng bào trên đảo chạy ùa ra đón ông ta như một bầy ong. Tiếng reo mừng, tiếng cười nói, tiếng kêu réo gọi nhau ơ ơ :

- Ông Daub tới rồi bà con ơi ! Thư tới bà con ơi !

Hôm ấy khung cảnh diễn ra hơi khác thường. Thuyền ông Daub vừa cập bến, tiếng reo mừng vừa ré lên, chợt im bật !

Hàng trăm con mắt nhìn về phía trước, có đôi mắt hau háu, có đôi mắt sững sờ... Những người đứng khuất phía sau không hiểu hiện tượng gì xảy ra, chen nhau ra phía trước nhìn xuống con tàu...

Cũng vẫn ông Daub tay xách hai cặp thư từ, cũng vẫn hai người lính hộ vệ cầm súng đi bên cạnh ông. Nhưng quả thật có điều khác lạ là trên thuyền có thêm người thứ tư.

Và chính người thứ tư này biến khung cảnh ồn ào như bầy ong vọt im phăng phắc. Chỉ vì đó là một cô gái quá đẹp, mặc dù cô súng sính trong bộ y phục gái bình dân miền Nam, chiếc quần đen với áo bà ba trắng. Nhưng bộ y phục tầm thường quê mùa ấy không che dấu được nét diễm kiều mỹ lệ của cô, khiến ai ai cũng lặng yên chiêm ngưỡng.

Ông Daub nắm tay cô dìu lên bờ, đồng bào tự động dạt ra làm lối. Đến phút đó bầu không khí vẫn còn lặng im như tờ. Cô gái gật đầu chào mọi người, kèm với nụ cười xinh như mộng. Cô cất giọng oanh vàng :

- Em xin giới thiệu với đồng bào, em tên là Nguyễn Tuyết Ly, từ trại Pulau Bidong² chuyển sang. Em rời Việt Nam đã hơn một năm.

Sau lời giới thiệu của nàng, hàng trăm cái miệng đang ngậm câm vụt há ra... Người nào cũng muốn trò chuyện với người đẹp, nhất là các đảng mày râu ai cũng tranh nhau nói, ồn ào không thể tưởng !

Nhưng cô gái tên Tuyết Ly trả lời rất ít, gần như cô mỉm cười thay cho câu trả lời. Vậy mà thiên hạ vẫn tranh nhau hỏi. Thật là một cuộc đàm thoại dị kỳ chưa từng thấy !

Cô gái Nguyễn Tuyết Ly ở trại Mérang không ai khác hơn là LyLy. Đó cũng là cái tên nàng mang trong chuyến công tác này.

Và hiện tại cô gái duy nhất trong đoàn người âm thầm tiến vào rừng sâu cũng chính là nàng !

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở Moscou, nàng trở về thế giới tự do bằng chuyến bay của Hàng không Ấn đến phi trường New-Delhi thì gặp Chef CPQ và TV29 đón chờ sẵn tại đó. Ngày hôm sau nàng nhận công tác mới đi Mã Lai, đóng vai trò thuyền nhân.

---

² trại tị nạn lớn nhất ở Mã Lai cho người tị nạn Việt Nam

Chẳng hiểu Chef nàng thương lượng với chính quyền Mã Lai thế nào ? Chỉ biết khi máy bay vừa đáp xuống phi trường tỉnh Trenganu, LyLy được ông Daub chef của trại tị nạn Việt Nam đón rước nồng hậu và đưa nàng về khách sạn của tỉnh lỵ nghỉ đêm tại đó. Hôm sau ông Daub cùng với hai người lính đem xe đưa nàng đến bến tàu để lấy thuyền ra đảo Mérang, cách thị trấn khoảng 40 cây số.

Theo kế hoạch của Chef, LyLy phải sinh sống như những thuyền nhân đang chờ đợi để xin tị nạn ở đệ tam quốc gia. Khi nào có người từ Mật Khu đến tuyển dụng Kháng Chiến quân, nàng sẽ xung phong theo nhóm người đó giáp mặt với « Lãnh tụ Mật Khu », mang kế hoạch tối mật của Trụ Cờ Vàng.

Ngoài ra vì Cộng sản Việt Nam tung ra quá nhiều cán bộ trà trộn trong số thuyền nhân để phá hoại cộng đồng người Việt ở các nước, nên Trụ Cờ Vàng quyết định gửi một số nhân viên của mình đến nằm vùng ở các trại tị nạn ở Đông Nam Á, để theo dõi bọn Cộng và chặn đứng những trò ma giáo của họ.

LyLy là nhân viên CPQ nằm vùng ở Mérang theo kế hoạch của Chef, đồng thời để giúp Mật Khu tuyển chọn số kháng chiến quân xung phong, thuộc thành phần Quốc Gia chống Cộng.

Nàng vốn tính vui vẻ và cởi mở, nên chỉ mấy hôm là quen biết hầu hết đồng bào ở trại Mérang. Ngày ngày nàng theo các bà các cô xách nước, nấu cơm, ăn chung với họ. Đêm đêm chia sớt chỗ ngủ trong chòi tranh vách đất... Phải nói một tiểu thư quen sống trong những khách sạn tối tân, tiện nghi bậc nhất trên thế giới, lại chấp nhận cuộc sống cơ cực dơ bẩn,

không có một tiện nghi nào, quả là một việc can đảm vượt bực !

Nhưng LyLy làm được vì nàng muốn ném mùi gian khổ để chia sẻ cái khốn cùng với đồng bào. Nàng muốn tập mình quen dần với cuộc sống thiếu thốn, cởi bỏ lớp trưởng giả bấy lâu để ngày vào chiến khu có thể chịu đựng được cuộc sống thiếu thốn nơi đó mà hoà mình với những người hùng trong rừng sâu .

Mấy tháng trôi qua...LyLy đã hoàn thành cho Chef bản danh sách những tên Cộng nằm vùng ở trại, những đệ tam Quốc gia chúng sẽ đến để làm công tác phá hoại Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia.

Cũng chính LyLy đã giúp phái đoàn tuyển chọn những binh sĩ xung phong vào Mật Khu.

Hôm ấy vào khoảng ba tháng sau khi đến Mèrang, có một phái đoàn ba người đến viếng trại. Một người là nhân vật tên tuổi trong Cộng Đồng Người Việt ở Úc, một người ở Paris Pháp. Hai người này LyLy đều đã nghe biết tên và cũng biết cả hai đang âm thầm hoạt động cho đảng Phục Quốc Việt Nam ở Mật Khu và hợp tác chặt chẽ với CPQ của Trụ Cờ Vàng ở Washington. Còn người thứ ba trong phái đoàn là một người trẻ tuổi, chắc cỡ dưới ba mươi.

Có thể nói lần đầu tiên trong đời LyLy gặp một đàn ông Việt Nam đẹp trai dường ấy. Một gương mặt khó thể tả bằng lời, không có cái dày dặn phong trần của người lính chiến, cũng không giống những chàng thư sinh tối ngày mài miệt sách đèn. Chỉ có thể nói rằng, đứng trước một người đàn ông đẹp như thế tất cả trái tim của phụ nữ phải nhũn ra ! Có thể ví

chàng ta như một tài tử điện ảnh đẹp trai trong vai một ông hoàng cao nhã quý phái, hay là một hoàng tử cõi bạch mã trong chuyện cổ tích.

Và LyLy, một nữ điệp viên tung hoành khắp chiến tuyến, đôi đầu không biết bao nhiêu địch thủ, đôi mắt với đàn ông đủ loại, đủ hạng... Thế mà đứng trước con người ấy nàng cảm thấy mình yếu đuối, mất cả bạo dạn thường ngày, con tim đập liên hồi, nhất là khi biết chàng là nhân vật quan trọng trong Mật Khu !

Cũng may, phút giao động với người đàn ông đẹp mang cái tên Vân Trường ấy không kéo dài lâu lắm, LyLy kịp thời trấn tĩnh được lòng mình, nắm vững vai trò của một nữ điệp viên tài trí, đối diện bàn bạc với ba người của phái đoàn, giúp họ tuyển chọn những tình nguyện quân gia nhập kháng chiến.

Sau đó phái đoàn rời Mérang và người đàn ông của Mật Khu hẹn với LyLy ít hôm sau sẽ cho người đến trại rước nàng cùng với các anh em tình nguyện vào Mật Khu.

Quả thật ba hôm sau ChongThong đến rước họ. Mọi việc có lẽ phái đoàn đã thương lượng trước với chính quyền Mã Lai và ông Daub, nên ngày rời Mérang họ được xe ông Daub đưa tới làng Kota Bbaru, một làng cận biên giới Thái Lan. Từ đó đoàn người lấy xe lửa đến Songkhla nhập với bảy tình nguyện quân của trại này. Vị chỉ đoàn người tuyển chọn từ hai trại có tất cả là mười bảy đàn ông, thêm LyLy và dĩ nhiên không tính Hướng dẫn viên Chongthong người Thái.

Họ đã ngồi trên xe lửa suốt mấy ngày liền đi đến tỉnh Srisaket, rồi lấy xe đò đến xã Nam Om. Một xã giáp giới với

biên thủy Thái Lan và Cam-Bốt. Từ đó họ phải lội bộ qua dãy núi Dangrek, lúc xuyên rừng, lúc vượt suối...

Lúc bấy giờ đã sang ngày thứ ba, đoàn người uể oải lê lét. Chỉ riêng LyLy còn bước chân khoan thai, khiến ai nấy đều khâm phục và lấy làm lạ, nhất là anh chàng Chongthong người Thái !

Cũng vì nàng ở Suisse lâu năm, những ngày cuối tuần thường cùng bạn bè leo núi đi bộ, một lối thể thao mà dân Suisse hầu như già trẻ bé lớn đều thực tập. Nhờ vậy mà đôi chân nàng đã quen với đường dài, đi không biết mỏi !

Chiều hôm đó đoàn người đến một khu xóm có năm ba gian nhà sàn, nằm cạnh giòng sông nhỏ. Con sông này có lẽ là sông đào, nên lòng sông không sâu lắm.

Chongthong đưa đoàn người vào gian nhà tương đối khang trang, nhưng bên trong trống trơn, ngoài hai chiếc chiếu trải giữa nhà. Trong nhà có một người đàn ông và một người đàn bà cùng vào khoảng tuổi trung niên, thấy mọi người vào vội vàng chào hỏi tiếp rước. Có lẽ họ biết trước đoàn người sẽ ghé vào giờ đó nên đã nấu sẵn cơm chờ đợi.

Nhờ tiếng Thái với tiếng Cam-Bốt không khác nhau nhiều, nên LyLy hiểu câu chuyện Chongthong đàm thoại với vợ chồng chủ nhà. In hình như Chongthong thắc mắc về hai người này nên LyLy nghe anh ta nói như vậy :

- Theo tôi được biết, người đón chúng tôi tại gian nhà này là một lão ông tên Nhiên và đứa cháu gái của ông ta. Vậy ông bà là ai ?

Người đàn ông chủ nhà đáp :

- Ông lão là cha chúng tôi. Cha chúng tôi cùng đưa cháu gái, tức là con gái của chúng tôi, hiện đi ăn giỗ ở làng bên đến sáng mai mới trở về.

Nghe lời giải thích Chongthong không còn thắc mắc nữa, hỏi thăm về tình hình quân sự. Người đàn ông cho biết mấy ngày qua trong vùng yên tĩnh, không có cuộc đụng độ giữa Liên Quân Kháng Chiến với phe Cộng sản.

Chiều đó, cũng là lần đầu tiên kể từ ngày rời trại Mérang mọi người được ăn một bữa cơm ngon. Giữa nhà, quây quần tám chiếu lớn có dọn mười chín cái chén, mười chín đôi đũa và hai nồi cơm trắng to lớn thơm nghi ngút mùi lúa mới. Món ăn là hai nồi cá kho mặn và hai nồi canh chua cá nấu với cà chua. Hai món ăn này giữa một vùng hoang vắng xa xôi quả là cao lương mỹ vị ! Ai nấy đều ăn no nê. Sau đó còn có một quày chuối cao cho phần tráng miệng.

Phải nói trên mười năm xa xứ, LyLy mới thưởng thức được món ăn đặc biệt của quê hương. Đáng lý nàng muốn ăn nhiều, song vì người Thái và người Cam-Bốt nấu nếm bỏ gia vị thật cay. LyLy dù thèm món ăn của quê hương cũng không ăn được bao nhiêu, đành phải lấy chuối làm no.

Lạ một điều, không hiểu vì cuộc hành trình dài và quá nhọc nhằn nên ai nấy đều ngày ngật ? Hay vì có bí ản nào khác mà buổi cơm vừa tàn thì hầu như mọi người ngã ngay dưới nền ván ngáy pho pho.

LyLy cũng trong tình trạng uể oải, tay chân xụi đơ, tuy nhiên tâm trí chưa đến đôi mê man. Nàng nghe đôi vợ chồng

bàn bạc một lúc thì người chồng chạy đi, kế đó nghe tiếng dầm bơi, tiếng xuống khua động dưới sông. Rồi hình như họ hi hục khiêng từng người bỏ lên thuyền.

Vì sao họ làm vậy ? Phải chăng đoàn người rơi vào ổ của Việt Cộng ? Phải chăng vợ chồng chủ nhà bỏ thuốc độc hay thuốc mê trong thức ăn ?

Chắc chắn là như vậy ! Nàng nhờ ăn ít mà chưa đến đôi hôn mê. Nhưng tình trạng toàn thân tê dại xuội đơ nàng có muốn chạy trốn hay thét la cũng không đủ sức, thì làm sao có thể thoát thân được ?

Đang lúc LyLy hoang mang lo sợ, đầu óc mỗi lúc một mịt mờ thì hình đến lượt nàng bị khiêng bỏ xuống thuyền ? Rồi chẳng mấy chốc con thuyền lướt nhẹ trên mặt nước. Đêm trường thật lạnh, không nghe tiếng gì, ngoài tiếng dầm bơi thật khẽ.

LyLy cố chống lại cơn buồn ngủ, đôi mắt cố sức mở ra để xem họ đưa mình đi đâu ? Nhưng nàng không thực hiện được điều mình muốn, nàng cũng như những người trong đoàn, rơi vào cõi vô thức...

***

Không biết thời gian qua bao lâu ? Lúc tỉnh dậy LyLy thấy mình đang nằm trên cái chõng tre, trong một gian nhà vách ván, mái lá, trên mình có đắp chăn. Chăn chính là cái sac mền (sac de couchage) của nàng mang theo trong cuộc hành trình.

Bên cạnh giường có một người ngồi trên chiếc ghế đẩu. Trên đùi người ấy có một tập giấy. Người ấy đang hí hoáy viết.

Dường như nàng có cự quậy khi tỉnh thức, nên người ấy ngưng viết, quay mặt nhìn nàng cùng với nụ cười thật khả ái và nhỏ nhẹ hỏi :

- Cô Tuyết Ly thấy trong người thế nào ? Có còn mệt lắm không ?

Giọng nói thật ấm, thật êm, ánh mắt thật dịu. Không hiểu vì giọng nói làm mê hoặc nàng, hay ánh mắt làm nàng ngây ngất, mà LyLy dù đã tỉnh thức, song có cảm tưởng như mình rơi vào cõi mê !

Chỉ vì cái nhìn và tiếng nói thoát ra từ môi miệng của người đàn ông có cái tên Vân Trường. Người đã làm con tim nàng đập bắn loạn ngay lần đầu chạm mặt ở trại Mèrang !

Đây là lần thứ hai nàng bị giao động trước người đàn ông tuần nhã này, nhất là trong tình trạng bệnh nhân, tâm trí chưa an định.

Không nghe nàng trả lời, nhìn thấy thần sắc nàng đờ đẫn, Vân Trường vụt thở dài, nói tiếp :

- Tôi thật không ngờ chuyến đi này cô và anh em xui xẻo lọt vào ổ phục kích của địch. May mà chúng tôi kịp thời cứu được cô và các anh em.

Câu nói của chàng lần này giúp LyLy nhớ lại những việc xảy ra. Nàng bật mình ngồi dậy, hỏi bằng giọng chưa hết lo sợ :

- Ông...Ông Vân Trường ! Ông đã cứu chúng tôi ? Chúng tôi bị bọn Cộng bắt ? Hình như chúng đã đầu độc chúng tôi ?

Chàng rời ghế, đến ngồi nơi bệ giường, nắm bàn tay nàng trấn an :

- Xin cô an tâm ! Hiểm nguy đã qua rồi ! Có lẽ trong đoàn người cô bị trúng độc nhẹ nhất. Các anh em hiện giờ chưa ai tỉnh. Tuy nhiên họ đã được tiêm thuốc cứu chữa kịp thời. Cô nên nằm nghỉ thêm một lúc, tôi xin tường thuật nội vụ...

Vừa nói Vân Trường vừa chồm tới đỡ nàng nằm xuống gối. Thật ra gối tức là quây sắc (ba lô) trên lưng nàng. Xem thế, đủ biết hành trang của nàng không bị mất mát món nào !

Bỗng nhiên chàng thở ra :

- Chúng tôi đã biết trước kẻ thù nguy hiểm khôn lường, nên lộ trình vào Mật Khu thay đổi luôn luôn. Cũng vì thế mà anh Chongthong, hướng dẫn viên, không biết mặt tất cả phe mình ở các trạm dừng chân. Người đàn ông và người đàn bà đón quý vị là cán bộ cộng sản. Chúng đã giết người của chúng tôi, rồi giả làm cặp vợ chồng thay thế người của phe ta, để bắt đoàn người vào Mật khu. Mục đích của chúng là phá hỏng kế hoạch tuyển dụng binh sĩ của Đảng Phục Quốc của chúng ta.

- Nhưng do đâu họ biết được ngày giờ chúng tôi đến gian nhà đó ?

- Dễ hiểu thôi ! Bọn Cộng nằm vùng ở trại tị nạn tất nhiên đã báo cáo việc chúng tôi tuyển dụng Kháng Chiến quân. Và ngày cô và các anh em rời trại chúng cũng biết, nên dự đoán thời gian quý vị đến gian nhà đó.

- Ông có thể cho tôi biết đã giải cứu chúng tôi ra sao không ?

Vân Trường không đáp câu hỏi của nàng, lại nói :

- Tôi biết cô là nhân viên của CPQ với biệt danh là LL12 phải không ? Nếu tôi không may mắn cứu được cô, chắc sẽ bị người « Anh cả » chúng tôi trách phạt, vì Đảng Phục Quốc không thể nào tìm ra được một người đẹp gan dạ và tài trí như cô mà đền mạng cho thủ lãnh CPQ.

Từ nãy giờ nhờ chuyện trò mà LyLy lấy được sự bình tĩnh và dạn dĩ. Lời khen của chàng khiến nàng bối rối hai má đỏ bừng. Vân Trường không lưu ý điều đó, nói tiếp :

- Phải rồi ! Tôi nên kể tiếp câu chuyện để cô không hoài thắc mắc... Đoàn người của cô rơi vào phục kích của bọn Cộng, chúng bỏ một loại thuốc mê khá độc trong thức ăn của quý vị, rồi đưa quý vị xuống thuyền chõ về doanh trại của chúng chớ không giết ngay, cố ý điều tra quý vị để tìm hiểu địa điểm Mật Khu. Không ngờ mấy phút sau nơi ở của chúng có cuộc giao tranh giữa hai phe. Trận đánh kéo dài mấy tiếng đồng hồ, phe Liên quân toàn thắng. Bọn Cộng hầu như chết hết, chỉ còn lại một vài tên bị thương nặng. Lúc đó tôi với các anh em binh sĩ chia nhau kiểm soát doanh trại của chúng, vô

tình cứu được cô và các anh em trong tình trạng mê man. Cũng may trong đoàn quân chúng tôi có một y sĩ, nên mọi người được cứu chữa kịp thời.

LyLy chột hỏi :

- Người « Anh cả » của các anh là ai ?
- Là bậc chỉ huy của chúng tôi.

LyLy kêu khẽ :

- « Người hùng chiến khu ? »

Vân Trường cười nhẹ :

- Cô đặt cho « Anh cả » cái tên nghe hay lắm !

LyLy lắc đầu :

- Không phải tôi đặt đâu ! Đó là vì đồng bào bên ngoài không biết tên họ của vị lãnh tụ « Kháng Chiến quân » nên mới gọi nôm na là « Người Hùng Chiến Khu ». Tôi cũng như đồng bào, mỗi khi nói đến người đó thì chỉ biết gọi cái tên...ấy !

Nhắc đến người mà LyLy âm thầm ngưỡng mộ bấy lâu, lòng xúc động, âm thanh lạch lạch khi nói. Vân Trường không biết những tình cảm ẩn chứa trong tim nàng, thấy thần sắc nàng kỳ lạ, tưởng nàng còn kinh động về những việc vừa xảy ra, nên nói :

- Xin cô an lòng. Tôi chờ cô và các anh em đủ sức đi được sẽ đích thân hộ tống quý vị đến Mật Khu giáp mặt người « Anh cả » của chúng tôi.

Áp úng một lúc, LyLy mới hỏi :

- Ông có thể cho tôi biết người ấy tên gì không ?

Vân Trường lắc đầu :

- Chính tôi và các anh em binh sĩ dưới trướng cũng không ai nghe người xưng tên. Cứ xem hình hài có người đoán khi trước ông từng làm tướng Bộ Binh. Có người lại nói Không quân, có người nói Hải quân. Riêng tôi thì tôi chỉ làm lính của ông sau khi bọn Cộng cướp nước. Tôi không biết về các Tướng, Tá, sĩ quan thời Đế nhất và Đế nhị Cộng Hòa, nên không đoán ra chỉ huy của mình là ai ? Và lại ông thường nói : « Tên tuổi và chức vị của tôi mang thời trước không bảo vệ được quê hương thì đâu có gì hãnh diện để mà nhớ ? Dĩ vãng của tôi đã bị kẻ thù đốt bỏ rồi. Các anh em không cần biết rõ tôi là ai ! Có thể xem tôi như người anh cả. Chúng ta tuy không mang cùng họ, nhưng lại có cùng một kẻ thù, nên tình của chúng ta là tình ruột thịt anh em ».

Bỗng nhiên chàng ngưng nói, ánh mắt mơ màng nghĩ ngợi đâu đâu...LyLy liếc nhìn người đàn ông trẻ đẹp trước mắt, trong lòng lấy làm kỳ quặc, không hiểu vì sao một con người như thế lại chịu hy sinh sống ở rừng sâu ? Một người như chàng muốn sinh sống ở Đế tam quốc Gia nào khó khăn gì ? Phải chăng có một ẩn tình nào đó khiến chàng từ bỏ cuộc sống vật chất của thế giới bên ngoài ? Tự nhiên nàng sinh lòng cảm phục, muốn biết về người này, nên hỏi :

- Ông có thể cho tôi rõ...lý do gì chọn cuộc sống gian khổ nơi rừng sâu ?

Vân Trường quay mặt nhìn xoáy vào mắt nàng, như muốn tìm hiểu những ý nghĩ thầm kín của nàng. LyLy trốn đôi mắt ấy, tim đập bắn loạn. Cũng may chàng không dám nhìn nàng lâu. Dường như chàng cũng bị giao động trước nàng, nên giọng nói có phần cảm xúc :

- Ngày nào Cộng sản còn đó, dân lành còn đau thương, quê hương còn tang tóc, thì tôi chưa có niềm vui để sống hưởng thụ. Đó là lý do tôi chọn cuộc sống ở đây.

Nghe chàng nói, LyLy nghĩ thầm : Chỉ vì yêu quê hương, yêu dân lành mà chàng hy sinh cuộc đời mình ! Ôi lý tưởng của chàng cao đẹp như hình hài chàng vậy !

Không dẫn được cảm xúc, LyLy buộc miệng nói :

- Ông có lý tưởng cao đẹp quá !

Vân Trường cười nhẹ :

- Có lẽ tôi cũng như cô. Chúng ta còn trẻ, còn có lý tưởng. Chúng ta chưa bị đời cám dỗ.

LyLy ngượng ngùng :

- Nhưng ...nhưng tôi đâu có hy sinh sống cuộc sống gian khổ như ông ?

- Có chứ ? Ở trại tị nạn cô không cực lắm sao ?

- Một thời gian ngắn ở trại mà đáng kể gì ?

- Đáng ca ngợi lắm chứ ? Bởi vì một người quen sống trong đầy đủ tiện nghi, mà phải lià bỏ tất cả để sống cuộc sống cơ cực . Người ấy phải có can đảm, sức chịu đựng và lòng hy sinh mới làm được. Chứ như chúng tôi, những người quen sống trong kham khổ thiếu thốn, chưa từng hưởng thụ thì... trước sau vẫn vậy, chúng tôi đâu đó chịu đựng hy sinh gì đâu ?

Trong đời LyLy quen nghe đàn ông ca tụng, nói nịnh. Nhưng trước người đàn ông này lúc nào nàng cũng cảm thấy bối rối khi được khen. Nàng nói để khóa lấp những cảm xúc của mình :

- Tôi nghĩ, các anh em khác đã tỉnh. Hiện tại tôi cảm thấy trong người khoẻ hẳn rồi.

Sau câu nói, nàng ngồi dậy. Vân Trường cũng đứng lên căn dặn :

- Cô, cô nằm nghỉ chờ tôi ở đây. Tôi đi thăm các anh em khác xem tình huống ra sao. Nếu mọi người đi đứng được bình thường, chúng ta nên sớm rời chỗ này, vì đây là địa điểm của bọn Cộng, không là nơi chúng ta ở lại lâu được. Tôi sẽ trở lại đón cô.

LyLy tuột xuống giường nói :

- Tôi đã khoẻ hẳn rồi. Cho tôi theo ông thăm các anh em trong đoàn luôn thể.

- Cũng được ! Nếu cô đã khoẻ.

Nàng bước theo chàng ra cửa. Khu đất này đâu khoảng bốn năm gian nhà mới cất. Đường đất lầy lội, nước mưa đọng từng vũng đó đây, không khác gì nhà nằm bên bờ sông. Bên ngoài có khoảng một đội binh sĩ của Mật Khu chia nhau thu lượm vũ khí của địch rải rác khắp nơi, bỏ lên xe hai bánh.

Lúc Vân Trường vừa lú mặt ra ngoài thì có một người lính chạy tới nói :

- Thưa Đại Úy, anh em đã xem xét khắp nơi và khám phá căn nhà giữa có hầm chứa vũ khí đạn dược. Đại Úy định làm sao ?

- Những chiến lợi phẩm ở đây chia hai, một phần chuyển về đồi Cầm Hồn, một phần tải về địa điểm ở sông Hoài Hương.

- Xin tuân !

Người lính chạy đi sau khi nhận lệnh. Cho đến lúc đó LyLy mới biết chức vụ của Vân Trường, vì chàng không mang lon, lại mặc bộ quần áo màu xanh, màu của núi rừng, như tất cả mọi người ở đây.

Qua câu chuyện giữa chàng với người lính khi nãy, LyLy nghe nói đến hai địa danh « đồi Cầm Hồn, sông Hoài Hương » thật hay. Nàng muốn hỏi chàng những nơi đó thuộc phần đất của quê hương hay thuộc Lào, Cam Bốt ? Nhưng ngần ngại một lúc nàng không hỏi, vì nghĩ rằng hai nơi ấy là địa điểm quân sự.

Gian nhà mà Vân Trường đưa LyLy đi thăm những người cùng đi với nàng bị đầu độc là gian nhà kế bên chớ không đâu xa. Nhưng mặt đất ướt át bùn sinh cả hai phải đi đánh một vòng mới vô được bên trong nhà.

Khi LyLy và Vân Trường bước vào thấy mọi người đang ngồi phệt dưới đất ăn cháo. Xem thần sắc ai nấy đều tươi tỉnh lại cả rồi. Vân Trường hỏi thăm sức khoẻ từng người xong, chợt bảo người lính của Mật Khu :

- Anh Tám, tìm dùm thêm một cái chén mời cô Tuyết Ly ăn cháo với mọi người. Chắc cô cũng đói lắm rồi !

Người lính chạy đi ra ngoài một lúc đem vào cho LyLy một cái chén đá, mặc dù anh ta đã rửa trước, nhưng phải nói là bùn đất còn lắm lem ! Đã quen ăn sạch, ở sạch, may nhờ cả tháng tập tành nếp sống cơ cực ở trại tị nạn, LyLy không khốn khổ lắm khi phải dùng cái chén ấy.

Người lính trao chén cháo cho LyLy với cái muỗng đá. Có lẽ khó khăn lắm anh ta mới tìm được cái muỗng đá cho nàng, vì ở đây mọi người đều ăn húp.

Nàng cũng bắt chước mọi người ngồi phệt xuống đất ăn cháo. Tuy đồ dùng dơ bẩn, chỗ ăn dơ bẩn, mà gặp lúc đói, ăn chén cháo cá lòng tong LyLy nghe ngon hơn bữa ăn thịnh soạn mà nàng thường ăn.

Đang lúc mọi người ăn cháo cười nói vui vẻ, bỗng nghe tiếng chân chạy, tiếng la ó, rồi đến tiếng súng... Vân Trường đang đứng tựa lưng nơi cánh cửa trò chuyện với mọi người, nghe xôn xao bên ngoài liền tức tốc vọt ra sân.

LyLy và đoàn người từ trại tị nạn tới biết có biến, ai nấy quăng chén cháo đứng lên. Trong bọn, hầu hết là binh lính thời trước, có mấy người cấp Hạ Sĩ, có một người sĩ quan là Trung úy Viên. Ông lớn tiếng nói:

- Bọn Cộng tới anh em ơi ! Trong chúng ta ai đủ sức cầm súng nên ra ngoài chống địch tiếp với quân Mật Khu.

LyLy bỗng nói :

- Tôi cũng có thể giúp một tay.

Vì nàng là phụ nữ duy nhất ở đây mà lại xung phong trước, nên ai nấy đều nổi máu nam nhi, quên cơn ngầy ngật bởi thuốc mê độc vừa qua, tinh thần phấn chấn, toan chạy ủa ra sân. Trung Úy Viên hốt hoảng la lên :

- Hãy khoan ! Chúng ta không có vũ khí, không thể ra ngoài khơi khơi với tay không được. Cần tìm vũ khí trước.

LyLy chợt nhớ lúc nãy khi đi với Vân Trường tới gian nhà này nàng có thấy mấy người lính Mật Khu đang thu lượm khí giới của bọn Cộng chất lên xe ba bánh để trước sân nhà bên cạnh, nên nói :

- Ngoài trước sân gian nhà kế bên có xe ba bánh chứa đầy súng đạn. Chúng ta chạy ra ngoài lấy vũ khí.

Trung Úy Viên nghe nói mừng rỡ :

- Được lắm ! Anh em từng tốp hai người chạy ra ngoài tìm lấy vũ khí. Khi có súng đạn trên tay lập tức chia vị trí

chống địch. Nếu Đại Úy Vân Trường có bên ngoài, anh em nên nghe theo lệnh của ông ấy.

Mọi người làm theo chỉ thị của Trung Úy Viên, chia nhau chạy về hướng xe chứa vũ khí. Bên ngoài trận đánh mỗi lúc càng ác liệt, tiếng hò hét của hai phe vang vang...Lính của Mật Khu có tốp đứng trong nhà bắn ra, có tốp đứng núp nơi mô đất sau nhà bắn tới. Thành linh gian nhà nằm bên trái phát hoả. Hình như bọn Cộng tấn công từ mặt đó.

Cũng như mọi người, LyLy chạy ra ngoài, nhưng nàng là người chạy ra sau cùng nhất vì phải nhường cho đàn ông ra trước.

Tung mình ra khỏi cửa, không nhìn thấy chiếc xe ba bánh chứa vũ khí nơi đó, LyLy đứng sững lại chưa biết phải chạy hướng nào, chợt nghe tiếng thét của Vân Trường từ mô đất bên phải :

- Cô Tuyết Ly mau chạy đi...

Vân Trường chưa dứt câu, đôi chân của LyLy vừa phóng tới, nhưng chưa kịp mấy bước thì có tiếng nổ long trời lở đất phát ra. Gian nhà nàng vừa mới chạy ra bị nổ tung, khói lửa bốc cháy, cột kèo cửa vách văng rớt tứ tung...

Bị sức ép của chất nổ, toàn thân LyLy bay lên, rồi rơi xuống vũng lầy trước nhà, bất tỉnh mê man.

Không rõ cuộc diện diễn tiến bao lâu ? Chỉ biết rằng khi lấy lại chút tri giác LyLy có cảm tưởng thân người nhúc nhích di động và y như nàng nằm úp mặt trên cái vũng có người khiêng đi. Tai nàng nghe tiếng chân của nhiều người bước xào

xạt trên lá. Nàng gắng sức mở mắt ra...nhưng trước mắt nàng y như có vầng mây trắng bao phủ. Nàng không trông thấy gì cả ! Rồi đôi mi nàng từ từ khép lại, tai nghe tiếng chân mỗi lúc một nhỏ dần...

***

Tỉnh lại lần thứ hai LyLy cảm như mình nằm trên giường nệm, chân tay đều buộc dính vào hai cái trụ, như để giữ cho thân hình không nhúc nhích, và người ta đặt nàng nằm sấp.

Nàng nghe toàn thân mệt mỏi đau nhức. Chỗ nàng nằm hình như có nhiều người. Tiếng họ rì rào bên tai. Nàng nghe giọng nói quen thuộc của Vân Trường :

- Vết phỏng có nặng lắm không ? Cô ấy mê man đã hai ngày rồi.

Có tiếng trả lời :

- Cũng may vết phỏng không nặng lắm, nhờ văng vào vũng nước. Chỉ vì cô ấy vừa mới được giải độc, sức khoẻ còn yếu, lại bị sức ép quá mạnh của chất nổ nên mới mê man lâu như vậy. Tôi nghĩ tình trạng thương thế không có gì đáng lo.

Một giọng nói khác của người thứ ba :

- Vết phỏng trên người nàng sẽ biến mất không ? Đàn bà con gái mà mang thẹo thì tội nghiệp cho nàng lắm !

- Anh Cả đừng lo ! Em sẽ chăm sóc cô ấy không để thẹo về sau.

Hai tiếng « Anh Cả » vừa lọt vào tai LyLy, khiến nàng chân động tâm thần, đầu nhích qua, ý chừng muốn nhìn mặt người được gọi là « Anh Cả » mà nàng nghe giọng nói quen quen. Nhưng tay chân bị cột cứng, nàng không cử động xoay trở gì được, mắt mở ra cũng chẳng trông thấy gì ngoài chút ánh sáng lờ mờ. Chợt có tiếng thở dài và tiếng nói của người « Anh Cả » :

- Chỗ ăn chỗ ở của chúng ta thiếu thốn mọi thứ, làm sao có thể để cô ấy lưu lại đây để chữa trị thương thế ?

Tiếng của Vân Trường :

- Hay là chờ ít hôm nữa, khi cô ấy đủ sức để di chuyển em sẽ đưa cô ra nhà thương Bangkok chữa trị vết phỏng.

- Chỉ sợ cuộc hành trình nhọc nhằn đầy nguy hiểm. Huống chi đưa một người thương thế chưa lành rời nơi đây không phải dễ dàng.

- Anh Cả và chú Trường chớ quá lo âu. Tôi nghĩ, tôi có thể chăm sóc cho cô ấy ở đây tới ngày bình phục.

LyLy muốn lên tiếng với họ, nhưng cảm nghe cơ thể yếu ớt, miệng mở ra chỉ vang lên tiếng rên ư ử . Bất thần có một mũi kim chích lên người nàng, cùng với câu nói :

- Tôi tiêm cho cô mũi thuốc ngủ vừa chống đau. Lần sau tỉnh lại cô sẽ đỡ hơn.

- Phải lắm ! Nên để cô ấy ngủ yên.

Thuốc mê chưa hiệu lực, mơ hồ LyLy nghe tiếng chân hai người bước đi, còn một người ở lại. Người ấy quỳ sụm bên giường, cho tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, vừa hôn lên tóc, vừa nói lảm nhảm một mình :

- Hừ ! Thật là trớ trêu ! Bỗng dưng ta lại gặp nàng trong hoàn cảnh này. Nhưng mà, LyLy ơi ! Hãy tha lỗi cho anh ! Anh không thể nào đối diện với em để gọi lại câu chuyện năm xưa. Mong rằng em sống vui vẻ và hạnh phúc mãi mãi trên đường đời nhiều hoa mộng.

Câu nói này quả thật LyLy chưa kịp nghe, vì mũi thuốc mê khi nãy đã đưa nàng vào cõi vô thức.

***

Hôm ấy một ngày trời thật đẹp. Ánh thái dương rực chiếu lên lều vải, soi rõ lá cành cây cỏ bên ngoài... LyLy đã hoàn toàn tỉnh thức. Lần này mắt nàng mở ra, thấy mình nằm trong lều vải, nằm sấp trên mặt nệm đặt lên tấm chiếu dưới nền đất. Tay chân nàng không bị ràng buộc như lần hồi tỉnh trước, song đôi chân còn băng bó. Đôi mắt nàng trông rõ mọi vật chung quanh, chứng tỏ nàng không bị mù và toàn thân cũng không nghe đau nhức. Như vậy có lẽ thương thế nàng không nặng lắm.

Chỗ nàng nằm chắc chắn là Mật Khu. Vì nàng nhớ trong lần hồi tỉnh lần trước, mơ hồ có nghe lời đối đáp của đôi ba người, một người là Vân Trường, một người xưng gọi là « Anh Cả ». Người ấy là ai mà giọng nói nghe hơi quen ? Y như trong quá khứ nàng đã nghe nhiều lần ?

Và bây giờ tại sao nàng nằm một mình ở đây ?

Hôm đó nàng ngã nhào trước gian nhà bốc khói lửa, đang lúc trận chiến ác liệt xảy ra giữa Kháng Chiến quân và bọn Cộng. Vậy ai đã cứu nàng thoát khỏi chốn hiểm nguy ấy ?

Trận đánh đó phe ta thắng hay bại ? Có ai bị tử thương không ? Còn đoàn người từ trại tị nạn đến đây hiện ra sao ?

Bao nhiêu câu hỏi vương vấn làm nàng nhức nhối đầu óc, bụng khó chịu buồn nôn, nên nhắm mắt lại, không dám nghĩ ngợi lung tung nữa.

Chợt có tiếng chân bước nhẹ nhàng vào lều. LyLy mừng thầm mở mắt ra, toan lên tiếng hỏi người bước vào những điều thắc mắc trong lòng. Nào dè khi thấy là Vân Trường, tim nàng đập bắn loạn, mắt nhắm lại không dám hó hé một lời.

Thật là kỳ ! Nàng là cô gái dạn dĩ bướng bỉnh, thế mà trước người đàn ông này bao phen vẫn không chủ động được mình. Chẳng lẽ vì chàng quá đẹp ? Nhất định không phải vậy ! Hay nàng đã yêu chàng ta ? Chắc hẳn là không đúng !

Vân Trường đi với bước chân nhẹ nhàng, như sợ làm kinh động giấc ngủ của nàng. Chàng ngồi xuống đặt tay lên trán nàng, thấy mát dịu, nét mặt hân hoan đứng lên toan bước đi. Nhưng không hiểu sao chàng gập mình ngồi trở lại yên lặng nhìn nàng, một tay vén mớ tóc lòa xòa trên trán nàng. Cử chỉ hết sức dịu dàng và thân ái.

LyLy nằm đờ không nhúc nhích, toàn thân y như có luồng điện chạy vào do sự đụng chạm của bàn tay ấy. Con tim

nàng bấy giờ không đập bán loạn, mà tưởng chừng như đã ngưng đập ! Chưa có bao giờ LyLy có cảm giác kỳ lạ như thế.

Cũng may Vân Trường không ngồi lại lâu. Chàng rời lều LyLy mới có lại nhịp tim và hơi thở bình thường.

Nàng thật không hiểu nổi tâm trạng của mình ! Càng thắc mắc về cử chỉ của chàng !

Phải chăng giữa họ đã nảy sinh tình yêu ? Quả thật LyLy không hề nghĩ tới điều này ! Nhưng trong đời có những việc không nghĩ tới, lại có thể dễ dàng xảy ra !

***

Vân Trường rời lều một lúc, LyLy thử ngồi dậy không cảm thấy khó khăn thì biết thương thế mình đã sắp lành.

Nàng đưa mắt quan sát căn lều vải rộng lớn gần như mái nhà có hai phòng. Lều không có giường, nhưng có cái bàn con và hai cái ghế xếp, hai cái tủ. Loại tủ vải của nhà binh, có thể xếp lại và dựng lên.

Nàng nghĩ, đời sống của những người ở Mật Khu rày đây mai đó, họ phải sống trong lều vải để di chuyển cho tiện. Dĩ nhiên tiện nghi không có, thiếu thốn mọi bề. Thật tội nghiệp !

Đang lúc nàng trầm tư nghĩ ngợi, thình lình có một người bước vô lều. Lần này không phải là Vân Trường, mà là một người lạ. Hình như LyLy có thấy mặt ông ta trước khi xảy ra trận chiến với bọn Cộng. Nàng nhớ hôm ấy nàng theo Vân Trường vào gian nhà thăm các anh em từ trại tị nạn bị trúng độc, nàng đã từng gặp ông ta từ nơi đó đi ra. Cả hai có cú đầu

chào nhau. Vân Trường có nói : Lúc nữa tôi sẽ giới thiệu cô với anh em ở Mật Khu. Chẳng ngờ sau đó chiến trận xảy ra. Cho nên nàng chưa biết ông ta là ai ?

Thấy nàng ngồi tỉnh táo, ông ta lộ vẻ hân hoan, mỉm cười hỏi lớn :

- Cô Tuyết Ly đã khoẻ chưa ? Trong người không còn đau nhức nữa chứ ?

Giọng nói thật vui ! Ánh mắt thật vui. Ông ta có lẽ vào khoảng tuổi bốn mươi, hay cũng có thể lớn hơn, vóc người nhỏ thó, bộ điệu nhanh nhẹn, nên trông ông ta còn trẻ lắm. Cứ nhìn ông ta người bệnh cũng thấy khoẻ.

LyLy gật đầu chào ông ta, vừa đáp :

- Cảm ơn ông. Tôi đã khoẻ lắm rồi. Ông đây là...

Nàng đoán ông ta là bác sĩ, nhưng chưa kịp nói dứt câu, ông ta ngắt lời nàng cùng với giọng cười hề hề :

- Tôi bậy quá ! Quên giới thiệu cô, tôi là bác sĩ Quy. Chúng ta đã gặp nhau rồi, cô nhớ chứ ?

- Đúng vậy ! Lần trước chính ông đã cứu tôi và đoàn người bị trúng độc. Lần này ông tiếp tục cứu vì tôi ! Xin lỗi bác sĩ nhé ? Tôi vào đây chẳng giúp ích gì cho anh em Mật Khu, chỉ làm bận lòng mọi người.

- Sao cô lại nói như vậy ? Có một hoa hồng giữa khu rừng héo hon này, ai nấy đều cảm thấy hạnh phúc yêu đời.

Cuộc thăm viếng của cô quả thật nâng cao tinh thần của anh em binh sĩ. Chúng tôi rất cảm ơn cô.

LyLy nói trong hồ thẹn ngượng ngùng :

- Tôi bất cẩn để bị thương, để bận lòng các vị anh hùng của chiến khu. Thật là hổ thẹn.

Bác sĩ Quy cười lớn :

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ của thầy thuốc, đâu có làm nhiệm vụ anh hùng gì đâu ? Chính Đại Úy Vân Trường nhào vào vùng lửa đỏ giữa tiếng súng liên thanh của địch để cứu cô hôm đó mới đáng gọi anh hùng ! Ông ta cũng bị phỏng nhiều chỗ, nhưng không trầm trọng như cô nên vẫn đi đứng được.

LyLy nghe bác sĩ Quý kể, chính người hùng đẹp trai Vân Trường cứu mình khỏi chốn nguy hiểm, lòng giao động mạnh. Nàng ngồi lặng một lúc mới hỏi :

- Trận chiến hôm đó ra sao hở bác sĩ ? Phe ta có ai tử thương không ?

Bác sĩ Quy thở dài :

- Có trận chiến nào tránh khỏi thương vong ? Quân ta có một chết, ba bị thương. Địch chết nhiều nên mới rút lui. Nhờ đó mình mới an toàn trở về đây.

- Còn những anh em từ trại tị nạn đến đây thế nào ?

- Có một người bị thương nhẹ. Tất cả đều là cựu quân nhân nên lãnh nhiệm vụ ngay khi được giới thiệu với « Anh cả » chúng tôi.

Nghe nhắc đến Lãnh tụ Mật Khu, LyLy hồi hộp hỏi :

- Nơi đây là Mật Khu ? Lãnh tụ Mật Khu hiện ở đây ?

- Nơi đây cũng có thể gọi là Mật Khu, cũng có thể không đúng, vì địa điểm đóng quân thay đổi luôn luôn. Anh Cả chúng tôi hiện đang bận hành quân diệt địch. Nơi đây thuộc ngọn đồi mà « Anh Cả » đặt tên là đồi Cầm Hòn.

- Đồi Cầm Hòn ? Vì sao đặt tên là đồi Cầm Hòn ?

Bác sĩ Quy cười nhẹ :

- Bao giờ gặp « anh cả » của chúng tôi, ông sẽ giải thích cô rõ. Bây giờ nhắm đi đứng được, tôi đưa cô ra ngoài giới thiệu căn cứ tạm của Mật Khu.

Vừa nói bác sĩ Quy vừa đưa tay đỡ LyLy đứng lên. Nàng nghe sinh lực yếu ớt bèn hỏi :

- Tôi mê man bao lâu rồi bác sĩ ?

- Hai ngày một đêm. Hiện nếu sức cô còn yếu có lẽ vì mấy ngày không ăn uống. Tôi dìu cô ra ngoài giới thiệu một vài nơi cần thiết, cũng sẵn mời cô ăn.

- Trời có lẽ vào giữa trưa, nhưng lều dựng trong bóng mát nên LyLy không cảm thấy nóng. Ngoài cái lều này, chung quanh còn năm bảy căn lều. Phía trước có một gian nhà vách

ván, mái lá. Nhà khá lớn nhưng chỉ có vách chớ không có cửa. Bên trong là nhiều dãy bàn với băng ngồi làm bằng mấy tấm ván đặt lên trụ cây. Có ít nhất cho 100 chỗ ngồi. LyLy thăm đoán nơi đây là để cho Lãnh tụ Mật Khu và binh sĩ dùng cơm, vừa là chỗ hội họp .

Bên trong căn nhà này còn có một vách ngăn để phân chia nhà bếp phía sau. Bếp cũng khá rộng, với nhiều nồi chảo to lớn. Lò nấu được xây bằng gạch để chụm củi hoặc than. Ngoài ra có hai dãy bàn để làm việc và mấy thùng cây to lớn chứa chén bát. Hiện có một người lính đang làm bếp bên lò lửa hừng hực cháy.

LyLy mỉm cười chào ông ta, định hỏi thăm vài lời, nhưng bác sĩ Quy chỉ dẫn nhà tắm và nhà vệ sinh bên phải, nói :

- Cô cần lau rửa, xin cứ tự nhiên. Túi hành trang của cô đã để sẵn bên trong, nếu cô muốn thay đổi y phục.

Đến lúc đó LyLy mới lưu ý mình đang mặc đầm. Nàng lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Bộ y phục tôi mặc hôm trước chắc bị cháy ?

Bác sĩ Quy gật đầu :

- Cô nói đúng ! Hôm ấy bộ y phục cô bị cháy xém hết. Cũng may túi hành lý của cô không để trong gian nhà phát hỏa nên mới còn. Sau khi băng bó vết thương cho cô, tôi đã ...thay áo đó cho cô.

Bữa đó nàng mặc quần đen, áo bà ba trắng. Hành lý của nàng chỉ có một áo đầm thôi. Bác sĩ Quy chọn có lẽ vì vấn đề tiện lợi cho nàng lúc trị thương và băng bó.

Nàng vào phòng tắm lau rửa sơ sài, trong người còn yếu, cảm thấy xây xẩm, đứng tựa lưng nơi lu nước một lúc mới đủ sức moi lược gương trong túi sắc của mình chải lại mái tóc. Cũng may lúc bước ra bác sĩ Quy đã đứng chờ sẵn dìu nàng đi. Thấy sắc mặt nàng tái xanh, ông ta lo ngại hỏi :

- Cô còn mệt lắm phải không ? Hay là tôi đưa cô trở lại lều nằm nghỉ. Tôi sẽ mang cháo đến đó cho cô.

LyLy đáp giọng yếu ớt :

- Tôi chỉ hơi chóng mặt, chắc không hề gì đâu!

Lúc cả hai ra gian nhà ngoài, thấy Vân Trường đã ngồi sẵn nơi bàn, thức ăn đã dọn ra, chén đũa cho bốn người. Vân Trường đứng lên đón nàng với nụ cười tươi :

- Chắc cô đói bụng lắm phải không ? Hôm nay chú Lương trở tài đầu bếp nấu món cháo gà cho cô ăn giải nhiệt.

Nàng được ngồi cùng bên với bác sĩ Quy, đối mặt với Vân Trường. Và người thứ tư nơi bàn ăn này là chú Lương đầu bếp chớ không ai khác. Không chờ LyLy thắc mắc, Vân Trường giải thích :

- Anh Cả và các anh em đang tác chiến bên ngoài. Hiện nơi đây chỉ còn bốn chúng ta.

Bác sĩ Quy nói tiếp :

- Cũng vì Đại Úy Vân Trường thương thế chưa lành nên còn ở lại đây. Và tôi ở lại đây cũng vì bốn phận chăm sóc hai thương nhân.

Nghe bác sĩ nhắc, LyLy mới nhớ Vân Trường cũng vì cứu nàng mà bị thương tích. Nàng liếc nhìn chàng, thấy tay chân có nhiều chỗ băng bó, song chàng mặc chiếc áo rộng nhà binh như để che giấu thương thế của mình. Nàng muốn nói vài lời cảm ơn chàng, nhưng chưa biết mở lời ra sao, thì chú Lương múc chén cháo trao cho nàng vừa cười vừa nói :

- Tôi chuyên nghiệp về món phở, nhưng nơi này gần như chẳng bao giờ có dịp nấu một nồi phở bò. Thỉnh thoảng tôi có nấu phở gà, không ngon lắm, ăn tạm tạm được, nhưng hôm nay đặc biệt nấu cháo gà cho cô ăn giải nhiệt.

LyLy bản thân khó chịu trong người, nghĩ mình có lẽ bị sốt chút ít, nên cố gắng ăn chén cháo giải nhiệt của chú Lương, chớ không cảm thấy thèm ăn, dù bụng đói.

Nàng ăn xong chén cháo thì Vân Trường cũng ăn xong đứng lên nắm tay nàng dìu đi, nói :

- Tôi đưa cô về lều nằm nghỉ. Tôi thấy cô chưa được khoẻ lắm.

Nàng gật đầu đi theo chàng. Bác sĩ Quy và chú Lương còn ngồi lại bàn ăn. Vào lều chàng đưa nàng thẳng đến chỗ nệm, căn dặn :

- Cô ngồi chờ tôi một chút nhé. Tôi trở lại ngay với trà nóng cho cô.

LyLy chưa kịp nói cảm ơn, chàng đã quày quả bước đi. Một phút sau chàng trở lại với chén trà nóng, có cả chiếc khăn lau đã nhúng nước nóng cho nàng lau miệng lau tay.

Thấy chàng chăm sóc cho mình một cách tỉ mỉ, LyLy cảm động nước mắt rung rung. Vân Trường thấy mắt nàng ửng đỏ, sợ nàng khóc, vội vàng nói :

- Nếu không phải vì đau mà cô nhỏ lệ, thì chắc vì tôi chăm sóc cô không chu toàn, xin cô tha lỗi cho tôi.

- Tôi không biết nói lời gì để cảm tạ ông đã không sợ hiểm nguy nhảy vào vùng lửa đạn cứu tôi đến nỗi bị thương.

Vân Trường nói lảng :

- Tôi già lắm sao cô mãi gọi tôi bằng ông ?

Không chờ nàng nói sao, chàng thở dài tiếp :

- Đàn ông bao giờ cũng chịu thiệt thòi, dù ở tuổi nào cũng bị các cô gọi ông, như ông già vậy ! Than ôi !

Sau câu nói chàng nhăn nhăn mặt, giả bộ như khóc. LyLy bật cười :

- Ông đóng kịch chắc dỡ lắm. Nhưng thôi, em xin gọi bằng anh để ông...để anh không than van !

Vân Trường cười dòn :

- Tôi biết tôi không tài gì, nhất là môn kịch nghệ, nên mới chọn nghề lính.

- Thật ra nếu anh làm tài tử màn bạc thì... chắc có nhiều khán giả mê lắm !

Nàng muốn khen chàng đẹp. Không hiểu Vân Trường có rõ ý nàng nói không, chàng bỗng đổi giọng dàu dàu :

- Thật ra tôi đã chọn nghề y khoa. Nhưng thời cuộc đã khiến tôi đổi nghề.

Rồi dường như chàng không muốn gọi đến dĩ vãng, nên đứng lên từ giã LyLy nói :

- Cô nên nghỉ trưa một lúc. Chiều nay có lẽ sức khỏe cô sẽ đỡ hơn.

Chàng nói xong bước đi. LyLy uống xong chén trà sức cũng mòn mỏi, nằm úp mặt trên gối một lúc ngủ say.

Đến xế trưa, khi nàng tỉnh thức, bác sĩ Quy vào thăm mang thuốc và nước cho nàng uống, đồng thời cũng thay băng và sức thuốc nơi vết phỏng.

Buổi chiều LyLy ăn được khá nhiều và có sức ngồi lại chuyện trò với mọi người một lúc. Một tuần liên tiếp, tình trạng sức khỏe của LyLy mỗi ngày một khả quan. Vết phỏng cũng sắp lành nhờ bác sĩ Quy hai ngày thay băng sức thuốc.

Đôi Cầm Hòn vẫn trầm lặng và yên tĩnh. Lãnh tụ Mặt Khu vẫn còn xông pha trong các cuộc hành quân chống kẻ thù.

Hôm ấy sau buổi ăn chiều LyLy thơ thẩn một vòng trên ngọn đồi, chợt thấy xa xa có một giòng suối nhỏ. Nàng đi mon men về hướng đó, tai nghe mỗi lúc một gần tiếng nước đổ nước ì ầm. Chẳng mấy chốc trước mắt nàng hiện ra khung cảnh hết sức thần tiên...

Ba mặt là ba thác nước đổ xuống từ triền đất cao lởm chởm đá. Chính giữa là cái hồ nhỏ, nước trong veo. Hồ không sâu, có thể nói là cái lỗ trũng do nước từ trên cao đổ xuống làm thành cái hồ, bao quanh bởi ba thác nước trắng xóa, không khác gì ba mặt gương long lanh dưới ánh trời chiều, tạo cho cảnh trí vô cùng thoát tục.

Ngất ngây nhìn cảnh một lúc, LyLy chợt thấy trên mỏm đá nhô ra có một người đứng im như pho tượng. Người đó quay lưng về phía nàng, nàng không trông rõ mặt, nhưng dáng dấp tuấn nhã ấy không thể là ai khác hơn, ngoài Vân Trường.

Chiều nay Vân Trường vắng mặt trong bữa ăn. Nàng nghĩ, chàng có công tác đi vắng. Nàng ăn qua loa, trong lòng cảm thấy hiu quạnh nên đi thơ thẩn một vòng... Chẳng ngờ nàng bắt gặp chàng đứng đây một mình, y như có tâm sự gì ?

Thấy chàng LyLy mừng không xiết, bương bả chạy tới, miệng reo lên như trẻ con :

- Anh Vân Trường !

Vân Trường quay mặt sững sờ một lúc, rồi mới phóng khỏi tảng đá chạy về phía nàng, gọi :

- Tuyết Ly ! Là cô à ?

Cả hai mừng rỡ chạy xấn tới... tưởng chừng sẽ ôm chầm lấy nhau. Nhưng không ! Gần xấp mặt hai người cùng đứng sừng lại nhìn nhau bẽn lẽn. Vân Trường lên tiếng trước :

- Cô chưa bình phục hẳn, sao lại đi xa như vậy ?

LyLy không đáp, lại hỏi :

- Anh ở đây từ bao giờ ?

Câu hỏi và câu đáp không ăn nhập với nhau, khiến cả hai cũng bỡ ngỡ thẹn thùng, cùng quay mặt tránh ánh mắt của nhau ! Họ là một cặp rất xứng đôi, tình cảm nếu có nảy sinh, chẳng có gì khó hiểu.

Thật tình LyLy cũng chưa rõ lòng mình. Chiều nay chàng vắng mặt trong bữa ăn, nàng ăn mất ngon, lòng buồn mà không rõ nguyên do. Phải chăng đó là triệu chứng của tình yêu ? LyLy chưa xác định được !

Còn Vân Trường ? Chàng có tâm sự gì vương mắc trong lòng chẳng ? Không ai biết được ! Nhưng chàng phải biết ! Chàng biết từ buổi đầu gặp gỡ người nữ điệp viên LL12 ở trại Mèrang Mã Lai, con tim chàng đã in sâu hình ảnh người con gái kiều diễm tài trí trong lớp y phục giả dạng gái bình dân, chiếc quần đen với áo bà ba quê mùa.

Hơn 10 năm qua, kể từ khi thoát khỏi cái chết bởi người cha cộng sản tàn bạo, Vân Trường theo hai cận vệ của chú mình là Trung Úy Cận và hạ sĩ Vệ chạy vào rừng thuộc biên giới tỉnh Tây Ninh- Cam Bốt ẩn trốn một thời gian. Sau đó cả ba cùng với một số quân binh chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa nghe tin có một người đứng ra thành lập Kháng Chiến quân,

lãnh đạo việc phục quốc nên các nhóm theo về và từ đó mọi người thương mến sùng kính vị chỉ huy của mình với danh vị « Anh Cả ».

Có lẽ trong số lính của « Anh Cả » chỉ có Vân Trường là sinh viên, chưa biết nghề lính. Nhưng « Anh Cả » thu nhận chàng đặc biệt hơn ai hết cũng vì Lãnh Tụ Kháng Chiến này cùng với chú ruột của Vân Trường, tức tướng Lê Thanh, Tư lệnh vùng 4 chiến thuật, là chỗ bạn bè thân thiết.

Cái chết anh dũng của Tư Lệnh vùng 4 đã làm cho toàn thể quân binh chiến sĩ Cộng Hoà vừa đau đớn vừa khâm phục. Cũng vì thế mà Vân Trường được « Anh Cả » thương quý và tín nhiệm. Hơn mười năm qua nhờ sự rèn luyện từ nghề lính đến tinh thần của vị « Anh Cả » Vân Trường đã trở thành một sĩ quan anh dũng kiêu hùng, không khác gì chú ruột mình ngày trước.

Ngoài ra Vân Trường còn được « Anh Cả » cho nắm vai quan trọng của Mật Khu là « liên lạc viên » của thế giới bên ngoài. Tức là ngoài việc tham gia các cuộc hành quân chống Cộng, Vân Trường có công tác đặc biệt là xuất hiện thường xuyên ở Thái Lan, Mã Lai v.v... để liên lạc với các chính trị gia ở hải ngoại hợp tác việc phục quốc.

Cũng vì thế mà khi cơ quan CPQ (Cờ Phục Quốc) của Trụ Cờ Vàng, Chef của Lyly, ra đời, người « Anh Cả » và Trụ Cờ Vàng bắt tay nhau, mọi việc đều qua sự sắp xếp của Vân Trường.

Cho nên dù mới giáp mặt LyLy mà Vân Trường đã nghe biết về nàng nhiều năm rồi. Cảm tình đối với nàng chàng đã có

từ trước, nên tuy gần gũi chỉ một thời gian ngắn mà đã nảy sinh tình yêu.

Chàng yêu nàng và chàng cũng biết nàng chan chứa cảm tình với mình, nhưng chính vì có một người thứ ba khiến cho Vân Trường cảm thấy cuộc tình này có cái gì không ổn. Kẻ thứ ba ấy chính là « Anh Cả » vị chỉ huy thân ái của chàng, người mà chàng thương yêu quý trọng không khác gì chú ruột.

Nguyên nhân của những khúc khuất trong lòng chàng chỉ vì hôm nàng còn hôn mê nằm dưỡng thương trong lều, vô tình chàng thấy « Anh Cả » quỳ sụm bên LyLy, hôn lên tóc nàng, nói những lời thì thầm... Tuy chàng không nghe rõ lời nói của « Anh Cả » là gì, nhưng sắc mặt và cử chỉ đối với nàng vô cùng thân ái, y như hai người họ đã từng quen nhau, có thể từng yêu nhau.

Hình ảnh ấy Vân Trường không thể quên và nghĩ mãi không hiểu do đâu một người già dặn tuổi tác ở tận rừng sâu, làm sao có thể có mối liên quan thân thiết với cô gái trẻ đẹp như LyLy ?

Chàng không muốn tin giữa họ có sự liên hệ, nhưng cũng phải tin. Vì thế nên tình yêu vừa nhóm trong lòng chàng đã tắt ngúm. Lửa lòng vừa đốt lên đã dập tắt, tro tàn chưa có, mà tim chàng đã lạnh đến tái tê ! Đó là lý do chiều nay chàng không can đảm tiếp tục ngồi đối diện với nàng trong bàn ăn để tình yêu dày vò.

LyLy nào biết được tâm sự ấy ? Thấy chàng đứng im lặng nghĩ ngợi, đôi mắt u hoài, nàng xót xa hỏi :

- Anh Vân Trường ! Anh có thể nào cho LyLy biết được tâm sự của anh không ?

Lần đầu tiên nàng xưng tên thật của nàng với chàng, chớ không lấy cái tên giả Tuyết Ly của chuyến đi này. Vân Trường vốn biết tên của nàng từ lâu, giờ mới nghe nàng xưng danh thật với mình, dạ vô cùng cảm kích, nhưng lại không thể tỏ nỗi lòng, nên nói :

- Tâm sự nhớ nhà, nhớ quê... Hơn mười năm rồi tôi bỏ xứ làm lính trong rừng này, không được tin tức gì của mẹ tôi.

Chàng không can đảm nói sự thật với nàng, nên lựa lời dối quanh. Nào ngờ nhắc tới mẹ hiền, nước mắt chàng tự nhiên ứa ra. Sợ nàng trông thấy chàng quay mặt hướng khác, giả vờ nói :

- Trời đã tối rồi. Cô còn yếu trong người không nên ở đây lâu.

Dù chàng cố tình che giấu, nhưng LyLy cũng đã trông thấy lệ của chàng ướt đọng bờ mi. Nàng cảm thương nắm tay chàng, nhỏ nhẹ hỏi:

- Chúng ta có thể làm bạn với nhau không ? Nếu được, anh có thể nào cho LyLy biết vì lý do gì một con người như anh lại chọn cuộc đời gian khổ ở đây ?

Vân Trường cúi mặt thở dài :

- Tôi cũng như tất cả những người lính của Mật Khu, không chấp nhận chế độ bạo tàn của Cộng sản, nên chống họ đến cùng.

- Nhưng nếu LyLy không làm thì ngày cộng sản cướp miền Nam anh hãy còn trẻ lắm, chắc vào tuổi thụ sinh. Anh đâu có lý do thâm thù họ như những người chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa ?

Vân Trường nhìn nàng cười nhẹ :

- Đối với cộng sản, đứa trẻ lên ba cũng thâm thù được mà.

Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, bàn tay LyLy còn trong tay chàng, chàng xiết nhẹ tay nàng, nói :

- Phải lắm ! Chúng ta có thể làm bạn với nhau. Cô thắc mắc về cuộc đời tôi cũng phải. Nếu cô không mệt lắm, chúng ta ngồi xuống tảng đá kia, tôi sẽ kể cô nghe một ít về đời tôi.

Chàng dìu nàng tiến về phía tảng đá. Tảng đá khá to và bằng phẳng đủ cho hai người ngồi đối mặt với nhau, cách vài gang tay. Một khoảng cách đủ cho đôi bên nghe rõ nhịp tim và hơi thở của họ.

LyLy ngược mắt nhìn chàng, chờ nghe chàng nói. Bốn mắt giao nhau thật nhanh. Vân Trường không dám nhìn nàng lâu, hướng mắt về chân trời quê hương...

- Ngày cộng sản tràn vào Nam, lúc ấy tôi là một sinh viên y khoa đang nghỉ hè ở Bộ Tư lệnh vùng 4 chiến thuật. Trung tướng Tư lệnh là chú ruột của tôi. Là quân nhân chú tôi phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh cấp trên. Ngày đó Tân Tổng Thống ra lệnh cho quân nhân các cấp buông súng đầu hàng kẻ thù. Chú tôi không thể làm trái lệnh trên, nhưng chú

quyết không để nhục một đời dũng tướng nên chọn cái chết hơn là làm tù binh bọn Cộng. Trước giờ tự tử, chú trần trối với tôi vài lời và căn dặn hai cận vệ đưa tôi về nhà ông ngoại và mẹ tôi ở Mỹ Tho³.

Ngừng một lúc để hồi nhớ dĩ vãng, chàng kể tiếp :

- Vâng lời chú, tôi lìa Bộ Tư Lệnh với hai cận vệ, nhưng sau đó chúng tôi quay trở lại vì muốn chôn xác chú tôi rồi mới ra đi. Nào ngờ khi trở lại, xác chú chưa kịp đem đi chôn, bọn cộng đã đến chiếm Bộ Tư Lệnh, đang lúc hai cận vệ của chú còn đang đào mộ ngoài vườn. Tôi bị bọn Cộng bắt tại trận đang ở trong phòng chú. Họ tình nghi tôi làm cho CIA Mỹ. Một tên Cộng đánh đập tôi, tra khảo nghề nghiệp tên họ. Tôi nhất định không nói nên bị hấn đập lên đầu chết giắc. Bọn chúng tưởng tôi chết thật. Sau đó nhờ hai cận vệ của chú tôi « giả làm nông dân vào Bộ Tư Lệnh tặng rượu cho các anh hùng giải phóng ». Họ tìm cách đưa xác chú tôi và tôi khỏi nơi đó. Khi tỉnh dậy, tôi nói với hai cận vệ của chú tôi là tôi không muốn trở về nhà mẹ ở Mỹ Tho, vì về đó chắc chắn sẽ gặp lại tên Cộng đã đánh đập và hành hạ tôi. Bởi vì tên tàn bạo ấy không ai khác hơn là cha tôi !

- Là cha anh ? Sao lại là cha anh ?

LyLy kêu lên ngạc nhiên, như không tin là sự thật. Vân Trường vẫn sắc mặt dầu dàu, kể tiếp :

- Cô ngạc nhiên khi nghe tôi nói cha tôi là Cộng sản à ? Sự thật trong xã hội Việt Nam không thiếu gì gia đình có thân nhân theo cộng sản. Cha tôi bỏ mẹ tôi theo tên giặc già Hồ Chí

---

³ Độc giả muốn tìm hiểu cuộc đời bi thương của Vân Trường xin đọc tác phẩm « Thiên Đường của Thy » của Huỳnh Dung.

Minh từ khi tôi chưa ra đời. Cũng có thể nói hấn làm cho mẹ tôi có thai mà không biết mình có con. Ngày Cộng quân tràn vào miền Nam, hấn theo đoàn quân đi tiếp thu Bộ Tư Lệnh vùng 4, nơi mà hấn biết em ruột của hấn, tức chú Lê Thanh của tôi, giữ chức Tư Lệnh. Chúng không ngờ khi đến nơi, chú tôi đã chết rồi. Tức giận vì không bắt được chú, bao nhiêu oán hận hấn trút lên đầu tôi, vì lúc đó tôi đang ngồi nơi văn phòng chú, hấn tưởng tôi là cận vệ của chú. Rồi sau đó hấn nghi ngờ tôi là con hấn, nên hạch hỏi tên họ. Tôi thà chết chứ quyết không nhận hấn là cha, nên không nói ra nguồn gốc. Kết quả tôi bị hấn hành hung đến chết giấc. Cô thử tưởng tượng, với người cha như thế làm sao tôi có thể nhìn mặt ?

Nghe giọng chàng vừa đau thương vừa căm hờn, LyLy thương xót lắm, xiết nhẹ tay chàng, nói lời an ủi :

- Anh chớ quá đau lòng. LyLy nghĩ, nếu người ấy biết anh là con, chắc đã không đối xử như thế.

Vân Trường lắc đầu, cười chua chát :

- Cô làm rồi ! Hấn đã đoán ra tôi là con hấn, mà còn ra tay đánh tôi. Nhưng thôi, dù hấn có tử tế với tôi, tôi cũng không tha thiết có người cha là cán binh cộng sản.

- Thế còn mẹ anh ra sao ?

- Khi ấy tôi và hai cận vệ của chú trốn vào rừng Tây Ninh. Tôi có nhờ một nông dân về Mỹ Tho tìm mẹ. Nhưng nghe nói dinh thự của ông ngoại tôi bị một tên Cộng cao cấp chiếm ở. Ông ngoại tôi bị chúng xử trong phiên toà nhân dân về tội giáo dục thế hệ trẻ miền Nam học theo văn hoá Mỹ

Nguy. Bà nội tôi bị chết trong tù vì có con là tướng Nguy. Còn mẹ tôi sống chết ra sao không ai hay biết.

- Em nghĩ, bác gái nếu không còn ở Việt Nam, chắc đã trốn ra ngoại quốc.

- Lúc đầu tôi cũng nghĩ như cô. Nhưng tôi ra vào thường xuyên ở Thái Lan, tôi có nhờ Hồng Thập Tự Quốc Tế tìm dùm mẹ tôi, nhưng mười năm rồi không có tin tức. Tôi...

Chàng ghen ngào không nói tiếp được nữa. Nước mắt của LyLy rơi xuống hồi nào nàng cũng không hay ! Cả hai lặng im với muôn ngàn ý nghĩ...

Vân Trường hồi nhớ đến mẹ, ông bà ngoại, bà nội, và người cha đỡ đầu Cha Duy Quang... Rồi nhớ đến cái chết kiêu hùng đau thương của chú. Bao nhiêu hình ảnh thương yêu hiện ra... Mắt chàng như bao phủ một lớp sương mờ !

LyLy không tưởng tượng nổi cuộc đời của người đàn ông dung nghi quý phái tuấn nhã ấy lại bi thương như thế. Bây giờ nàng mới hiểu vì sao chàng chọn cuộc đời gian khổ ở Mật Khu.

Tự nhiên nàng nghe lòng chan chứa cảm tình với người đàn ông này, tuy không định khóc, mà nước mắt cứ ứa ra mỗi lúc một nhiều.

Những giọt lệ này chính nàng không hiểu vì cảm động khi nghe một câu chuyện thương tâm, hay vì cái tình cảm vừa nảy sinh là tình yêu ?

Vân Trường thấy nàng khóc khi nghe câu chuyện đời mình, chàng ân hận nói :

- Xin lỗi đã kể một câu chuyện không vui khiến cô thương tâm. Sự thật tôi đã quên dĩ vãng từ lâu rồi. Hay nói đúng ra mấy năm qua tôi mượn cái say ở chiến trường để không có thì giờ nhớ đến quá khứ đau buồn.

LyLy ngược mắt lệ nhìn chàng. Lần này chàng không trốn ánh mắt ấy. Họ không nói lời nào, nhưng ánh mắt đã nói rất nhiều. Một lúc thật lâu, Vân Trường gọi khẽ :

- LyLy !

Chàng gọi tên nàng với nhiều cảm xúc, phải đè nén tâm tình một lúc mới nói được thành câu :

- Ngày nào em giã từ nơi này trở về thế giới của em, đời Cầm Hồn chắc buồn tẻ lắm và những tháng năm dài của anh nơi đây vốn đã hắc hiu, càng hoang lạnh thêm.

Câu nói này đâu khác gì lời thú nhận tình yêu ? LyLy cảm xúc tột cùng, nói giọng nghẹn ngào :

- Em sẽ không bao giờ quên anh. Chúng ta sẽ ...

Nàng nói đến đó vụt im bặt.

Chuyến đi này nàng nao nức được đối diện với « người hùng chiến khu », cái tên đồng bào hải ngoại đã đặt cho Lãnh tụ Kháng chiến quân, một người tên tuổi bí mật. Vì nàng nghi ngờ người này là người tình trong mộng của nàng thuở xưa,

nên muốn gặp lại. Bởi thế mới nhất quyết đòi Chef cho lãnh công tác vào Mật Khu.

Mãi cho tới giây phút này đây nàng vẫn chưa gặp mặt với người nàng muốn gặp, nhưng trên đường từ trại tị nạn đến đây hai lần gặp nạn đều được Vân Trường cứu. Người đàn ông này tuy mới quen biết, tuy không phải là người nàng mơ ước được gặp, nhưng chàng đã không nệ sống chết của bản thân nhảy vào vùng lửa đạn cứu nàng thoát khỏi hiểm nguy, đã làm tim nàng giao động.

Nàng tự hỏi : « Người hùng chiến khu » trong tim nàng hiện giờ thật sự là ai ?

Là vị Lãnh tụ, là người « Anh cả » của binh sĩ Mật Khu mà mấy năm qua nàng mơ tưởng nghĩ đến?

Hay chính là người đàn ông đang đứng trước mặt nàng ?

Tạm thời chưa giải tỏa được uẩn khúc trong tim, LyLy không dám nói lời hứa hẹn với chàng, ánh mắt đăm chiêu nghĩ ngợi, sắc mặt thẫn thờ...

Câu nói bỏ lửng của nàng khiến Vân Trường chột nhớ giữa chàng với nàng còn có một khúc mắc chưa giải. Chàng cần biết rõ một sự thật trước khi bày tỏ tâm tình với nàng. Chàng hỏi :

- LyLy, em đã quen biết trước người « Anh Cả » phải không ?

LyLy đáp hết sức chân thật :

- Chắc anh cũng biết, cho tới hôm nay em chưa giáp mặt vị Lãnh tụ của Mặt Khu, nên không biết lạ hay quen ? Hôm mới đến đây, lúc tâm thần còn nửa mê nửa tỉnh em nghe giọng nói của một người trò chuyện với với anh xưng « Anh cả », nghe quen quen, nhưng mơ hồ lắm.

Sắc mặt của Vân Trường có chút biến đổi khi nghe câu nói đó. Song chàng giữ giọng thật bình thường sẽ nói :

- Chúng ta về lều thôi. Trời sắp tối rồi !

LyLy liếc nhìn chàng thật nhanh. Gương mặt đẹp thoang thoang u hoài ấy khiến con tim nàng nhũn ra, nàng muốn thốt lên mấy tiếng :

« Vân Trường, em yêu anh ! ».

Nhưng không hiểu sao nàng không nói lời mình muốn nói ? Chàng đưa nàng đến tận căn lều của nàng và nói lời từ giả, chúc ngủ ngon, LyLy vẫn còn trong trạng thái ngây dại.

Không rõ bên cạnh người đàn ông này nàng không còn tỉnh táo ? Hay vì tâm tư đang rối loạn khi nghĩ rằng lãnh tụ Kháng Chiến quân có thể là người...rất thân với nàng ?

***

Đồi « Cầm Hòn », rừng « Phục Hận », sông « Hoài Hương », núi « Vọng quốc ». Bốn địa danh ấy nằm trong vùng chiến khu, mà mỗi nơi chàng đặt một cái tên. Những cái tên hâm bầu máu nóng của chàng và binh sĩ dưới trướng. Những cái tên gợi trong tâm trí họ nhiệm vụ phải làm...

Chàng là ai ?

Tên họ chàng là gì ?

Không ai biết được ! Kẻ thù cố tình tìm hiểu, nhưng vẫn không sao rõ được ! Ngay cả binh sĩ dưới trướng chàng chỉ đoán mịt mờ thân thế.

« Chàng » có thể xem là một người có chí lớn, nhưng không gặp được một vị lãnh đạo xứng đáng để đem tài năng phục vụ cho đời nên đã sống mai danh ẩn tích nhiều năm. Cho đến ngày đen tối của lịch sử, ngày cộng sản tràn vào Nam, đồng bào bỏ xứ đào nạn xứ người, một số binh sĩ không hàng kẻ thù, trốn vào rừng lập chiến khu... Từ đó xuất hiện một vị lãnh tụ cho Kháng Chiến quân. Với binh sĩ dưới trướng chàng xưng là « Anh cả », hoặc với người lớn tuổi chàng xưng là Phong.

Phong có lẽ chỉ là cái tên chàng tự đặt cho mình với nhiều ý nghĩa, như bốn địa danh trong vùng chiến khu này.

Và chiều nay hơn một tuần hành quân diệt địch trở về, chàng dừng chân một mình bên bờ suối. Binh sĩ ai nấy đã tập hợp về đó cả rồi.

Phong ngồi yên trên tảng đá, đưa mắt nhìn ba mặt thác nước đổ ì ầm. Chàng muốn mượn thác nước và giòng suối này để đè nén niềm giao động trong tâm tư.

Thật không ngờ ! Quả thật Phong không tưởng tượng nổi người nữ điệp viên mang tên LL12 lại là LyLy, là người tình bé bỏng mà chàng nhớ suốt đời.

Cuộc tình ấy như một trang huyền thoại...

Thuở ấy chàng dạy toán ở Đại học Sư Phạm. Trong số học trò của chàng có Văn là sinh viên xuất sắc, chàng thương quý lắm và hai thầy trò cũng rất thân tình. Gia đình Văn là một gia đình khá giả, cha Văn là một nhà tài phú. Nhà họ là một biệt thự xinh xắn cách không xa trường Đại học. Văn có một người em gái mười ba tuổi, đang học ở Trung học.

Một hôm Văn mời chàng về nhà giới thiệu với cha mẹ : « Đây là Giáo Sư Dân, thầy của con ». Chàng được cha mẹ Văn đón tiếp ân cần nể trọng và mời ở lại dùng cơm.

Sau bữa ăn Văn bỗng dẫn em gái đến giới thiệu với chàng, nói rằng :

- Thầy ơi ! Con nhỏ này rất ngu môn toán học và hình học. Ở trường thầy nó giảng dạy thế nào nó cũng không hiểu, mà ở nhà em giải thích thế nào nó cũng chẳng để lọt vào tai. Thầy có phương pháp nào mở cái khoá trong đầu nó không ?

Cô bé nghe anh nói mình ngu, hồ thẹn rung rung nước mắt. Dân thấy tội nghiệp ôm cô ta vào lòng dỗ dành :

- Có chỗ nào em không hiểu, nói thầy nghe, thầy sẽ giải thích cho em.

Cô bé lặng thinh, nước mắt đoanh tròn. Dân vẫn ngọt ngào :

- LyLy ! Thầy chắc chắn em không ngu. Chỉ tại thầy em và anh của em không biết cách giải thích để em hiểu đó thôi.

Cô ta bỗng khóc oà lên :

- Em quả thật ngu lắm ! Em không hiểu gì cả !

- LyLy hãy đưa bài cho thầy xem, rồi nói chỗ nào LyLy không hiểu , thầy nhất định sẽ dạy cho LyLy hiểu.

Cô bé vâng lời ôm sách và bài vở đến cho chàng xem. Hôm ấy phải mất hai ba tiếng đồng hồ chàng mới mở được cái khoá toán học trong đầu cô bé.

Từ đó thỉnh thoảng Dân có đến nhà thăm Văn, cũng thường gặp cô bé mà chàng khai hoá bộ óc toán học. Mỗi lần chàng đến LyLy nhào tới ôm chàng mừng rỡ. Chàng thường hay nhắc cô bé lên để hôn trên trán cô ta.

Mấy năm liên tiếp dù sau này Văn không còn là học trò của Hân, chàng thỉnh thoảng vẫn ghé qua nhà thăm Văn. Một lần kia Dân vừa vào nhà, LyLy cũng chạy ra đón mừng, bỗng nhiên chàng nhận ra cô bé ngày nào không cần chàng phải nhắc lên để hôn trên trán, vì cô ta đã cao lớn.

Và cái hôn hôm đó Dân cảm thấy khác thường, toàn thân như có luồng điện chạy vào, khiến chàng có cảm giác cả người như tê dại, chàng buông cô bé ra. Cô bé cũng bẽn lẽn cúi gằm mặt chạy đi. Cho tới phút đó Dân mới biết mình ôm trong lòng một thiếu nữ diễm kiều, chứ không phải một LyLy bé bỏng ngày nào.

Từ ngày đó không phút nào chàng không tưởng nhớ đôi mắt nhung đen, gương mặt mỹ miều của cô gái mà chàng thường ôm trong lòng từ mấy năm qua. Bây giờ chàng mới biết chàng đã yêu cô ta. Đồng thời cũng biết rằng đó là môi

tình si vô vọng, vì cô ta quá trẻ đối với chàng, hơn nữa chàng lại là thầy học của hai anh em họ.

Cuối cùng Dân quyết định bỏ Saigon ra đi để tìm quen, và cũng để không có dịp tới lui với Văn và gặp LyLy nữa. Chàng dạy học ở Đà Lạt hai năm, sống tình đã yên, cuộc đời trầm lặng trôi qua. Một hôm đi công tác cho trường chàng có dịp trở lại Đại Học Saigon, vô tình đi ngang qua nhà Văn. Chân chàng vụt đứng sựng lại trước ngõ. Chàng đưa tay định bấm chuông, nhưng rút cuộc rút tay về.

Giữa lúc chàng còn đứng ngẩn ngơ nơi đó, bất ngờ có một xe du lịch từ xa chạy tới, dừng trước ngõ nhà Văn. Rồi một người đàn bà từ trong xe bước ra tay xách những giỏ, những sắc... Người ấy thấy chàng bỗng kêu lên mừng rỡ:

- Uả thầy Dân ! Sao thầy đứng trước ngõ vậy ? Hãy vào nhà ngồi chơi. Các cháu lâu lắm không gặp thầy, chắc chúng vui mừng lắm.

Hân còn đang phân vân muốn từ chối lời mời của gia chủ, chợt có một thiếu nữ trong nhà chạy ra ôm chầm lấy Dân khóc sụt sùi. Người đàn bà thấy vậy, nhăn mặt nói :

- Thầy đừng cười nó nghe. Cô này nay mai sắp lấy chồng rồi mà vẫn còn tính con nít thuở xưa.

Quay sang con gái, bà nói giọng thương yêu :

- LyLy sao lại nhỏng nhẻo với thầy như vậy? Lớn rồi, đâu còn bé bỏng nữa ? Mau mời thầy vào nhà đi con!

Hân đành đi theo hai mẹ con họ vào nhà. Chàng và LyLy ngồi lại trên ghế dài nơi phòng khách, trong khi mẹ LyLy mang đồ đạc vừa mua sắm vào phòng trong.

Thừa lúc mẹ không có mặt nơi đó, LyLy vừa khóc vừa nói :

- Hai hôm nữa em sẽ lên xe hoa về nhà chồng.

Hân nghe đau nhói trong tim, song gượng cười nói :

- Nếu thế là tin mừng, sao em lại khóc ?

- Chỉ vì em không yêu người ấy !

- Sao lạ vậy ? Nếu đã không yêu người ta, sao em lại chịu kết hôn với người ta ?

- Vì ba mẹ nói em đã tới tuổi phải lấy chồng, nếu chưa có người yêu giới thiệu với ba mẹ, em phải lấy người ba mẹ chọn.

- Vậy sao em không giới thiệu với ba mẹ người em yêu ?

- Bởi vì ...người em yêu là anh ! Em đã yêu anh từ năm mười ba tuổi. Phải ! Cô bé mà anh ôm trong lòng, đặt lên đùi để dạy bài đầu của toán học, đã biết yêu người đàn ông là thầy của anh mình. Rồi hằng đêm em cầu Trời cho em mau lớn, trở thành thiếu nữ diễm kiều để được anh để ý yêu em và chọn em làm vợ. Nào đâu khi em đến tuổi trưởng thành, anh bỏ đi biệt tích, lại chưa từng bày tỏ tình ý gì với em. Và em thì cũng chưa yêu ai khác nên đành phải lấy người mà ba mẹ lựa chọn.

Lời thú nhận của LyLy khiến Dân sững sờ chết điếng, tưởng như trời đất quay cuồng. Chàng quả thật không ngờ Lyly cũng yêu chàng ! Vậy mà năm xưa chàng hèn nhát không dám thổ lộ tình yêu với nàng, để phải ôm mối tình si vô vọng trốn đi nơi khác. Giờ chàng biết được nàng cũng yêu mình, nhưng đã quá trễ rồi ! Hôn sự của nàng đã được cha mẹ nàng sắp đặt đâu đó rồi ! Chàng biết mình không thể nào thay đổi cuộc diện, biết mình không thể thay đổi được vận mệnh của cả hai, nên thiếu nǎo nói :

- Có lẽ chúng ta không có duyên với nhau. LyLy hãy quên anh đi ! Chúc em ...nhiều hạnh phúc. Thầy...Thầy có việc gấp phải đi đây. Em...Xin lỗi với mẹ dùm thầy.

Sau câu nói, chàng bỏ mặc LyLy đang sụt sùi khóc, hồi hải bước ra cửa như trốn chạy một sự thật đau lòng, trốn chạy người con gái mà chàng không muốn buông ra cũng không được. Bởi vì chàng biết mình không đủ năng lực để đình chỉ cuộc hôn nhân này. Tốt hơn chàng biệt vô âm tích lần nữa để không gây sóng gió trong lòng nàng, để nàng yên phận làm vợ.

Lần này chàng quyết vĩnh viễn xa lánh Saigon, bỏ nghề nghiệp , gia nhập quân ngũ, để quên tất cả.

Ai có ngờ cuộc đời dâu bể đổi thay. Nước mất nhà tan, dân tình ly tán... Với thân phận một người lính, chàng không thể làm ngơ trước thời cuộc, bỏ mặc sự đau khổ của đồng bào, đứng ra thành lập Chiến Kháng quân.

Câu chuyện tình của mười mấy năm trước tưởng đã quên đi, bỗng dung người tình bé bỏng năm xưa xuất hiện với thân phận mới, một nữ điệp viên tung hoành khắp chiến tuyến !

Rồi đây chàng sẽ phải đối diện với nàng. Và thêm một lần nữa chàng vẫn phải giữ kín mối tình ấp ủ trong tim, vì cuộc đời của chàng hiện tại vẫn không thể có tình yêu.

Chàng buông tiếng thở dài ! Tiếng thở dài thật áo não, âm thanh như dội vào đá... khiến cho một người ngồi tựa lưng gốc cây gần đó nghe lọt. Người ấy giật mình đứng lên nhìn về hướng phát ra tiếng thở dài. Dân nghe tiếng xao động cũng vội vàng đứng lên. Bỗng nhiên cả hai cùng chạy nhào lại, Dân đã mở sẵn vòng tay, người kia ngã vào lòng chàng gọi :

- Anh... D..!

Chàng đưa tay đặt lên miệng người kia, nói khẽ :

- Đừng gọi tên anh ! Hiện tại anh là Phong ! Em cứ gọi anh là « Anh Cả » như những người khác, hay là Phong, cái tên mới của anh nơi này. LyLy ! Anh quả thật không ngờ người nữ điệp viên tài ba lỗi lạc LL12 lại là em ! Anh càng không tưởng tượng được gặp em trong rừng chiến khu này, vào lúc này...

Lyly vụt nhoài khỏi vòng tay chàng, nói giọng hờn mát:

- « Anh cả » ? “Phong” ? Được! Em sẽ gọi anh là Phong, nếu anh muốn. Anh không tưởng là sẽ gặp em, nhưng em thì em tin sẽ gặp lại anh, vì em nghi ngờ con người bí mật trong vùng chiến khu là anh.

Phong nhíu mày hỏi :

- Vì sao em có nghi ngờ đó ?

- Vì năm xưa em nghe tin anh bỏ nghề dạy học, đi vào quân ngũ. Mấy năm qua em dò la tin tức những người trong quân đội, ai còn sống, ai đã chết, nhưng không nghe nói đến tên anh. Cho nên em nghi ngờ lãnh tụ bí mật ở Mật khu là anh. Cũng là lý do em lãnh nhiệm vụ vào Mật khu để tìm tung tích anh.

Phong cảm động trước tâm tình nàng, nhưng cố giữ tự nhiên, hỏi :

- Cuộc đời em ra sao ? Sao lại làm nữ điệp viên ?

LyLy ngùi ngùi kể :

- Cuộc hôn nhân giữa em và người ấy tan rã một năm sau. Em lià Saigon sang du học ở Thụy Sĩ thì ít lâu sau nước mất. Cha mẹ chết ngày cộng sản vào Nam. Vì thế em quyết định đầu quân dưới trướng của lãnh tụ CPQ để trả thù nhà mà cũng để rửa hận cho nước.

Phong không khỏi đau lòng khi nghe LyLy kể cuộc đời bi thương của nàng. Chàng se sẽ thở dài. LyLy liếc nhìn chàng...

Người tình đầu của nàng thuở xưa nay tuy đã già nhiều theo thời gian, nhưng phong trần không làm chàng mất đi phong cách của một nhà trí thức, một vị tướng lãnh.

Quả thật chàng không có cái đẹp làm nhũn trái tim phụ nữ như Vân Trường, nhưng phong sương và tuổi đời dường như vẫn chưa lấy mất nét quyến rũ của người đàn ông ở vào tuổi già dặn ấy.

LyLy lặng im nhìn người đàn ông trước mắt với cảm giác mới lạ trong lòng...

Sự thật với người này hiện giờ nàng không còn tình yêu sôi động của tuổi thơ ngây khờ dại ngày xưa. Nhưng vì mấy năm qua nghe đồng bào bên ngoài nói đến « người hùng chiến khu » mà nàng nghi ngờ là người này, nên ngọn lửa tình khi xưa có nhen nhúm trở lại và nàng mừng tưng khi gặp lại người tình đầu ngọn lửa ấy sẽ bùng phụt cháy.

Nhưng hình như mọi sự không đúng như nàng nghĩ ? Hình như nàng không tìm lại được sóng tình bông bột sôi nổi của ngày xưa, tuy trong lòng vô cùng mừng rỡ khi nhận ra « người bí mật » mà đồng bào nói đến là chàng. Nhưng con tim nàng lại hết sức bình thản khi giáp mặt, y như tái ngộ với một người thân, chớ không phải người tình ! Quả là điều trái với dự liệu của nàng !

Phải chăng tâm tình nàng đã thay đổi ? Phải chăng mối tương tư ở tuổi thơ đã không tồn tại từ lâu mà nàng không nhận biết ? Phải chờ đến khi đối diện với người xưa nàng mới nhận biết ?

LyLy thật sự không hiểu nổi tâm sự của mình !

Còn chàng ...?

Phong ngồi lặng một bên nàng không biết phải nói lời gì để an ủi LyLy. Một lúc thật lâu chàng mới lên tiếng :

- Thật tội nghiệp cho em ! Anh không tưởng em còn trẻ mà phải gặp nhiều đau lòng như vậy.

Chàng muốn ôm nàng vào lòng, muốn thú thật tình yêu, nhưng nhìn thấy nàng kiều diễm quá, tươi trẻ quá... Một giai nhân như nàng không thể nào sống cuộc đời ảm đạm với mình nơi rừng sâu. Không ! Chàng nhất định giữ tình yêu câm nín này suốt đời.

Đã có quyết tâm như thế, chàng hỏi chuyện công:

- Chef em đã dặn em phải nói gì với anh ?

LyLy nghe Phong hỏi một câu tỉnh tuồng như giữa họ không có gì để nói, nên cũng nghĩ rằng cuộc tương ngộ với Phong không còn là chủ đích quan trọng với mình nữa. Giờ chỉ còn lại sứ mệnh Chef giao cho nàng vào Mật Khu giáp mặt với Lãnh tụ kháng chiến quân mà thôi.

Nghĩ như vậy, nàng bình thản tường thuật cho Phong biết kế hoạch tối mật của Chef về chương trình cứu quốc... “Lãnh tụ Mật Khu” cũng trình bày tỉ mỉ chiến dịch tấn công kẻ thù dành lại giang sơn ra sao. ..

Chàng nói :

- Có lẽ khi rời Mật khu em phải qua Washington gặp Chef ngay, để Trụ Cờ Vàng dự trù kế hoạch như anh vừa nói khi thời cơ đến.

LyLy gật đầu :

- Theo chương trình em phải đi gặp Chef sau khi rời Mật Khu.

Hai giờ sau những gì phải nói đã nói, những gì phải bàn bạc đã bàn bạc... Việc công đã xong, họ không còn lý do gì để tiếp tục ngồi lại đó nữa ! Trước khi chia tay trở về lều, Phong chỉ ngọn núi trước mắt nói với LyLy :

- Ngọn núi ấy anh đặt tên là núi Vọng Quốc. Vì từ núi đó ta có thể nhìn thấy một vùng trời quê hương như... Tây Ninh, Biên Hoà, Saigon...Tiếc rằng em là phụ nữ yếu đuối, chớ không anh đưa em leo núi ấy trông về quê mẹ.

Lòng vốn đã an định, LyLy chuyện trò với Phong hết sức tự nhiên :

- Anh làm rồi ! Mà ai cũng làm em hết ! Tuy em là phụ nữ nhưng leo núi rất giỏi. Vì leo núi không cần lực, mà cần sức dẻo dai. Anh biết không, dân Suisse từ trẻ con đến già lão đều leo núi thật tài. Chính là lối thể thao cuối tuần của dân họ. Dĩ nhiên những người ngoại quốc sống ở Suisse cũng tập theo. Cho nên không riêng em, mà ai từng sống lâu năm ở Suisse đều có thể đi bộ đường dài, lội núi cao mà không biết mệt.

Phong nhìn nàng chiêm ngưỡng :

- Anh không ngờ điều chi em cũng giỏi ! Chỉ tiếc rằng chuyến này em vừa đến đây đã bị thương. Nay dù thương thế và vết phỏng của em đã lành, nhưng tốt hơn tránh ra nắng dầm sương cử động quá nhiều. Huống chi từ đây muốn đến núi ấy phải mất vài ngày, em không thể lưu lại lâu hơn. Em cần trở về báo cáo mọi sự với Chef.

LyLy gật đầu :

- Em biết mà !

Phong bỗng hỏi một câu khá lạ đề :

- Có phải trước khi đến đây em lọt vào ổ phục kích của Việt Cộng và bị chúng mang lên thuyền đưa đi phải không?

LyLy cười nhỏ :

- Vì sao anh biết rõ như vậy?

- Đương nhiên anh được Vân Trường báo cáo vụ này.

Trong lòng đang trống lạnh trước vẻ hững hờ của Phong, chợt nghe nhắc đến Vân Trường, LyLy cảm như có một luồng hơi nóng ấm áp đang len lỏi vào tim...

Nàng cứ nghĩ, người đàn ông ấy nàng sẽ quên bằng đi sau khi gặp lại người yêu của mối tình đầu là Dân mà với cái tên mới là Phong . Nhưng bây giờ đối diện với Dân nàng lại nghe trong tim trống trải.

Hình như giữa nàng với Dân vẫn luôn luôn cách nhau một khoảng cách « thầy trò » ! Hình như nàng với Dân chỉ có thể kính trọng, chứ không thể yêu ? Nàng tự hỏi :

« - Phải chăng Vân Trường mới đúng là « Người hùng chiến khu » trong lòng nàng ? Phải chăng... »

LyLy ngưng dòng tư tưởng, mỉm cười tự chế nhạo mình đã nghĩ vẩn vơ.

Phong nhìn thấy ánh mắt nàng xa xôi, nhưng trên môi lại điểm nụ cười, nên hỏi :

- Em đang nghĩ điều gì vui lắm sao?

LyLy nói trớ :

- Em chỉ hơi thắc mắc, sao anh lại nhắc vụ đoàn người trúng ổ phục kích Việt Cộng trên sông?

- Anh chỉ muốn cho em biết, con sông ấy là chi nhánh của Cửu Long giang. Anh đặt tên là sông Hoài Hương. Còn khu rừng giáp giới với rừng Tây Ninh anh gọi là rừng Phục Hận. Còn ngọn đồi này là đồi Cầm Hờn, chắc em đã nghe nói rồi ?

LyLy gật đầu. Phong tiếp :

- Rừng Phục Hận, sông Hoài Hương, núi Vọng Quốc, đồi Cầm Hờn. Bốn vị trí này là vùng chiến khu. Căn cứ phe mình di động luôn luôn. Em nhớ trình cho Chef biết thêm vụ này.

LyLy mỉm cười :

- Anh khéo đặt những cái tên vừa thơ mộng vừa ai oán. Nhưng vì sao chọn những địa danh như thế ?

- Vì muốn cho binh sĩ không quên nỗi hờn vong quốc và nhiệm vụ phải làm.

LyLy cười nhẹ, hỏi :

- Thế còn tên anh ? Vì sao không là Dân, mà lại là Phong ?

Phong cười lớn :

- Phong là gió. Gió có thể gây phong ba bão tố làm điêu đứng kẻ thù. Mà gió cũng có thể phớt nhẹ trên má người yêu, mang nụ hôn tình lãng lướt và bay bay theo đôi bước chân của nàng khắp nẻo đường đời. ..

LyLy nhìn sâu vào mắt chàng, hỏi thẳng một câu:

- Vậy người tình của anh là ai ?

Phong trốn ánh mắt của nàng, đáp lùng khùng :

- Là... là một người .... một người hiện nay đã không còn ...trong mộng nữa !

Chàng vụt nói lảng chuyện khác :

- Em có thể nào kể anh nghe câu chuyện đồng bào bên ngoài ra sao không ?

LyLy thở ra nhẹ nhẹ... Không còn nghi ngờ gì nữa ! Nàng đã xác định tâm tình của người đàn ông trước mặt mà không còn gì thắc mắc nữa ! Lòng nàng tưởng chừng cũng nguội lạnh lắm !

Nàng đáp câu hỏi của chàng bằng giọng nàng hết sức tự nhiên, như đang trò chuyện với người quen :

- Được chứ ! Anh muốn biết điều gì ?

- Đời sống và tư tưởng.

- Em có thể kể về họ một ngàn lẻ một đêm vẫn chưa hết. Vì đồng bào mình hiện nay ở rải rác khắp địa cầu, chuyện về họ nhiều lắm kể sao cho xiết ?

- Thì em hãy kể sơ sơ tổng quát.

- Đời sống thì nói chung, nơi nào gia đình nào cũng cơm no áo ấm. Còn cực hay sướng, có tiền nhiều hay ít, thì cũng tùy quốc gia sinh sống, tùy nghề nghiệp họ làm, mà cũng tùy cá tính từng người nữa.

Thấy Phong lắng nghe, nhưng dường như không hiểu rõ ý mình. LyLy giải thích :

- Ví như ở Pháp, ở Úc, ở Mỹ, ở Thái Lan v.v..Tóm lại những nơi có nhiều đồng bào sinh sống, người mình có thể tụ tập với nhau dễ dàng, nên có thể hành nghề thương mại, kiếm được nhiều tiền. Bù lại, những người không hoạt động trên thương trường, làm việc ở công tư sở, dù hạng có học thì cũng đủ sống. Đôi khi vì muốn có dư, vợ chồng cùng làm thêm giờ ngày đêm, có người làm việc quá sức ngã bệnh chết luôn. Bởi thế em mới nói cực hay sướng là tùy cá tính mỗi người.

Có một vài nước ví như Thụy Sĩ, Thụy Điển, Phần Lan ...những nước người Việt ít ỏi, chính quyền địa phương giúp đỡ nhiều. Gia đình nào dù hạng có học hay thợ thuyền cũng có đời sống sung túc, lương chồng đủ nuôi vợ con, đời sống thanh thản sung sướng. Bù lại xứ này người dân không được phép làm thêm giờ qui định, lại cũng khó hoạt động thương trường, nên cũng khó thành triệu phú. Họ không giàu có, nhưng cũng không có chuyện chết vì tiền.

Phong nhăn mặt hỏi :

- Chết vì cộng sản, chết vì biển cả, chết vì hải tặc, chưa thấm thía sao còn phải chết vì tiền ?

LyLy cười khi :

- Anh ngạc nhiên lắm phải không ? Sự thật lòng tham con người không đáy. Khi còn sống trong địa ngục Cộng sản, người ta chỉ mơ ước được thoát ra thế giới bên ngoài để thở không khí tự do. Trải bao hiểm nguy của biển cả và hải tặc, đến được các trại tị nạn ở Á Châu, ước muốn của người tị nạn lúc ấy chỉ mong có được nước thứ ba chấp thuận cho định cư. Nhưng khi đến được đệ tam quốc gia, có được nhà cửa tiện nghi cơm no áo đẹp rồi, con người trở về bản tính nguyên thủy : « tham lam ích kỷ ». Thậm chí giết nhau để tranh giành quyền lợi, cạnh tranh nghề nghiệp, hoặc có thể làm việc ngày đêm bất kể sức khoẻ . Dĩ nhiên cái cảnh chết vì tiền này chỉ có thể xảy ra ở những nơi đồng « tiền làm chủ » trong cuộc đời. Ví dụ ở Mỹ.

Phong gục gật đầu :

- Mỹ là xứ đại tư bản, một xứ cạnh tranh tự do. Tiền là chúa tể của nhu cầu. Người sống trên xứ này nếu không có lý tưởng dễ bị ô nhiễm chứng bệnh tham tiền.

LyLy thở dài :

- Anh nói quả thật không sai tí nào ! Tuy em không quơ đũa cả nắm, nhưng có thể nói những người sống ở những nước có bệnh ô nhiễm kim ngân, tình nghĩa mất hết, vợ chồng bỏ nhau như thay áo. Còn kể gì đến đồng bào và bạn bè ? Ngay

cả anh em ruột thịt cũng ganh ghét thù hằn, không còn tình nghĩa gì cả ! Hạng này tâm địa xấu xa ích kỷ, không trọng văn chương nghệ thuật, chỉ biết ham tiền, ham ăn, sợ chết. Làm gì biết nghĩ đến quốc gia dân tộc ?

Phong nói lời chân thật :

- Cũng may là em sống ở Thụy Sĩ, không bị ô nhiễm bởi kim ngân !

LyLy cười nhỏ, hỏi Phong :

- Anh có biết tại sao thế giới cho rằng « Suisse là thiên đàng hạ giới » không ?

- Dĩ nhiên anh biết. Nhưng anh muốn nghe em kể :

- Trước khi nói về Thụy Sĩ, em muốn hỏi anh : Theo anh nơi nào là thiên đường ? Cõi Tiên, cõi Chúa, cõi Phật hay ngay trên quả địa cầu này?

- Tuy anh không là kẻ vô thần, anh có tín ngưỡng của anh. Nhưng cái cõi Thiên Đường, Bồng Lai, Tiên cảnh ... để đón con người trước khi chết đó, anh thấy mơ hồ lắm. Thật ra con người không cần phải chờ đến lúc chết mới tìm ra thiên đường. Mà ngay lúc sống thoả mãn với những gì mình có, sung sướng với hạnh phúc mình đang hưởng, tức là sống trong thiên đường.

LyLy chắc lưỡi :

- Nếu ai cũng chịu nghĩ như anh thì thế giới này không còn chiến tranh và bọn ma đầu cộng sản cũng chẳng lừa bịp

được ai. Quả thật con người ai cũng có thể tạo được cõi thiên đường trong cuộc sống của mình. Người Thụy Sĩ đã quan niệm như vậy nên dân họ mới tạo được cho gia đình cho quê hương khung cảnh thiên đường hạ giới. Bởi vì theo họ, cõi thiên đường này thật giản dị :

* Một cuộc sống an lành hiền hoà (Người Suisse không thích làm việc liên miên mà dành thì giờ nghỉ hè, du lịch, giải trí)

* Một chỗ ở tươm tất (nhà cửa khang trang mỹ thuật, không cần đồ sộ, ai cũng như ai, không có người quá giàu, cũng không có người nghèo)

* Hương về thiên nhiên và vạn vật (Suisse có cảnh đẹp của núi non sông hồ. Người Suisse thích sống gần gũi với thiên nhiên, cỏ cây hoa lá, núi rừng chim chóc... hơn là chạy theo cái vĩ đại của loài người. Chẳng hạn xứ này không có những toà nhà chọc trời san sát như các thành phố lớn trên thế giới)

* Hương về Tạo Hóa (Suisse tôn trọng tín ngưỡng, nhà thờ thuộc quốc gia. Trường học từ tiểu đến trung học đều có giờ học đạo lý. Nhờ đó giới trẻ bớt sống thác loạn, kẻ khủng bố giết người cũng ít đi)

* Thỏa mãn với cái mình có (nếu con người thỏa mãn được những gì mình có, không đòi hỏi hơn những gì mình không thể có, thì xã hội an lành. Không tranh giành tất sẽ không có xung đột)

Phong nói :

- Sau này khi diệt được cộng sản, gầy dựng đất nước, các nhà lãnh đạo Việt Nam nên noi gương xứ này.

LyLy cười :

- Trên thế giới hiện nay chính phủ Singapore đang nương mình theo xã hội Suisse và hai đảng chính trị Việt Nam ở Hải ngoại cũng dự định sau này tổ chức một nước Việt Nam theo nền chính trị trung lập và tổ chức xã hội theo Suisse. Suisse còn là một quốc gia có nền dân chủ rất đặc biệt, mà trên thế giới không có nước nào có một vị Tổng Thống ra đường không có « hộ vệ quân », cũng không có « công thụ » hay « công xa » của nhà nước cấp. Và điều buồn cười hơn nữa là 90% dân Suisse không biết tên biết mặt Tổng Thống của mình.

Phong bật cười :

- Thật vậy sao em ? Chẳng lẽ dân Suisse lơ là chính trị, hoặc khù khờ đến độ đó ?

LyLy cười :

- Lơ là việc chính trị cũng đúng một phần. Nhưng cũng vì chế độ dân chủ quá đặc biệt. Ông Tổng Thống chẳng có quyền hành gì. Mỗi năm thay đổi người mới, do bảy ông Tổng Trưởng các Bộ thay phiên nhau làm. Mà Tổng Trưởng là do các nghị viên bầu ra giữa những người họ. Tức là dân bầu nghị viên, nghị viên bầu Tổng Trưởng và tất cả quyền quyết định quản trị trong nước dù lớn dù nhỏ đều do dân. Có nghĩa mọi việc nhà nước đưa ra do dân biểu quyết bỏ phiếu « thuận hay chống ». Nhà nước tức các Tổng Trưởng theo đó mà thi hành. Vậy nên ông Tổng Thống giống như một vị chức cao

cấp đứng đầu các bộ. Ai đảm trách chức vụ này, chính sách cai trị vẫn như thế. Vì vậy người dân không cần theo dõi ai làm Tổng Thống, cũng chẳng cần biết tên tuổi hình hài nhà cửa ông ta ở đâu? Toà lâu đài đồ sộ không là chỗ ở của Tổng Thống, mà dành cho văn phòng các Bộ và chỗ hội họp của Thượng Hạ nghị viện.

Bỗng nhiên LyLy cười khúc khích nói :

- Em nói lạc đề quá rồi. Đang nói chuyện đồng bào bị nạn, lại lạc đến Thiên Đường thế giới, rồi chuyển đến tổ chức chính quyền Thụy Sĩ. Anh nghe chắc phải chán tai ! Có khi nghĩ rằng vì em sống ở Suisse nên việc chi xứ này em thấy cũng hay cũng tốt. Sự thật nước nào cũng có cái hay cái dở. Dân nước nào cũng có người tốt người xấu. Em đi du lịch nhiều. Nơi đâu cũng tìm xem cái hay của người để khâm phục và bắt chước. Ví như ở vài nước Á Rập, có những vùng sa mạc mênh mông, người ta trồng được cả kỳ hoa dị thảo, đồng cỏ xanh tươi. Muốn được như vậy từ gốc cây bụi cỏ người ta phải đặt ống dẫn nước từ mấy ngàn cây số. Thật là cả một công trình khó khăn của loài người trước những trở ngại thiên nhiên.

- Em kể chuyện thật hay ! Ước chi được nghe em thuật chuyện của thế giới năm châu, thì dù cho hai ngàn lẻ một đêm không ngủ anh cũng thỏa thích.

- Anh nói thật đó chứ ?

- Nhưng tiếc rằng giờ này đã trễ lắm rồi, chúng ta phải trở về trại. Mọi người đang chờ.

LyLy gật đầu :

- Phải ! Đã đến lúc chúng ta phải trở về chỗ của mình!

Nàng nói một câu hai nghĩa, nói xong câu ấy nàng bỏ chạy trước. Phong rượt theo, nhưng khoảng cách cả hai mỗi lúc một xa - y như cuộc tình của họ vậy!

LyLy chạy một lúc quay mặt nhìn lại, thấy Phong còn xa lắc phía sau, nên cười lớn:

- Thấy chưa ? Chạy marathon chưa chắc « Gió » thắng được LyLy !

Phong nhủ với mình :

« - Nàng nói đúng lắm ! Dù ta là « Phong » cũng không thể theo kịp bước chân của nàng. Phải để nàng trở về cuộc đời vương giả của nàng ».

Cùng với ý nghĩ, đôi chân chàng chậm lại, cố ý không rượt theo nàng nữa.

Định mệnh đã như thế rồi ! Chàng đã quyết định rồi !

Và... nàng chắc cũng đã quyết định rồi, nên không chờ người chạy phía sau!

***

Trong một gian phòng to rộng bày biện thật kiêu kỳ, tầng thứ 26 của tòa cao ốc chọc trời ở thủ đô Hoa Thịnh Đốn có

hai người đang thì thầm trò chuyện với nhau. Một là đàn ông tuổi khoảng 50 và người kia là một cô gái trẻ đẹp.

Họ bàn bạc suốt buổi rồi mà câu chuyện chưa dứt. Thỉnh thoảng người đàn ông nhíu mày khi nghe cô gái nói, thỉnh thoảng cười lớn, khi thì gục gặc đầu.

Bất thần có tiếng gõ cửa. Người đàn ông và cô gái phải dừng ngang câu chuyện. Bởi người bước vào trên tay có mang một cái mâm nào hamburger, nào sandwich, nào pommes frites, nào coca...Người ấy cũng là một cô gái đẹp, cái miệng thật xinh. Cô ta vừa cười vừa nói :

- Bộ Chef định bỏ đói chị Lyly sao chứ ? Quá mười hai giờ trưa rồi, bộ không đói bụng à ?

Người đàn ông dĩ nhiên là Trụ Cờ Vàng, nhăn nhăn mặt :

- Bàn chuyện lớn chưa xong, cô tào lao bày đặt chuyện ăn uống chi vậy ?

Ông ta nói có vẻ chống đối, nhưng lại thò tay bóc miếng sandwich đưa vào miệng ăn ngon lành. Hai cô gái đưa mắt nhìn nhau cười khúc khích.

Người đẹp mang thức ăn là Tuyết Vân chớ không ai khác. Nàng lấy hamburger trao cho bạn nói :

- Chị ăn món này đi ! Đến xứ Mỹ phải ăn món Mỹ mới tỏ tình thân thiết đồng minh.

LyLy không từ chối, nhưng giả bộ nghiêm giọng nói :

- Chao ôi ! Làm đồng minh với hamburger em ngán lắm ! Em nghe nói hamburger ở Mỹ không làm bằng thịt, mà chế bằng...chất liệu của dầu lửa. Cho nên mùi vị mới khác lạ ! Các người ăn hoài không sợ chất dầu chứa chất trong người sẽ nổ tan xác sao ?

Tuyết Vân đang cho hamburger vào miệng vụt lấy ra, hỏi giọng kinh hoảng :

- Chị nói thật đó chứ ? Chef ! Có đúng hamburger làm bằng dầu lửa không ?

Nghe Tuyết Vân hỏi mình với giọng lo lắng, Trạ Cờ Vàng cười khịt khịt :

- Biết đâu chừng đúng đấy ! Xứ khoa học này có ngày họ lấy đất biến thành bánh nữa là !

Nói xong câu ấy ông ta giựt hamburger trên tay Tuyết Vân đang cầm, cho vào miệng ăn tỉnh bơ. Tuyết Vân nhìn chăm chăm bạn và Chef, rồi như hiểu ra điều gì, núng nẩy la lên :

- A, thì ra hai người làm bộ hù kẻ này để ăn hết phần chó gì ? Phải biết thế người ta không thèm mua, bỏ đói cả hai cho đáng đời !

- Ai bảo cô xấu bụng ? Trong phòng có ba người, sao cô chỉ mua hai hamburger ?

- Tại Chef nói Chef làm régime, bữa trưa nhịn đói. Đây là người ta mua cho LyLy mà !

- Bữa nay có người đẹp từ chiến khu trở về, tôi phải làm tiệc ăn mừng, sao cô bắt tôi nhịn ăn ?

LyLy mở tròn đôi mắt nhưng :

- Chef muốn làm tiệc ? Chao ôi ! Chắc trời sắp giông bão tới nơi rồi !

Tuyết Vân được dịp trả thù Chef về cái hamburger bị cưỡm mất, chọt một câu :

- Ông già đặt 50 phần ăn cho buổi tiệc tối nay ở nhà hàng McDonald. Chúng mình được dịp đại yến ngàn năm một thuở của Chef đó!

Đến lượt LyLy kinh hoàng la lên:

- Hả ? Chef muốn làm tiệc ở McDonald ? Vậy thì đừng mong kẻ này đến dự !

Thấy sắc mặt LyLy như tin lời Tuyết Vân là thật, Trụ Cờ Vàng không dám đùa thêm, vội vàng đổi mặt nghiêm chỉnh :

- Ai lại làm tiệc đãi cô ở chỗ đó mà sợ ? Tuyết Vân ! Tôi dặn cô đặt tiệc ở nhà hàng nào, mau nói để cô LyLy rõ.

- Thì Chef dặn đặt tiệc ở McDonald. Chả lẽ Chef muốn kẻ này nói dối với LyLy là yến tiệc tối nay ở Toà Bạch Ốc ?

Trụ Cờ Vàng ôm đầu rên rỉ :

- Trời ơi là trời ! Tôi làm ! Tôi quả thật đã làm ! Cứ tưởng nàng này hiền thực nhất trong bọn, nay mới biết là một nàng danh đá nhất !

Tuyết Vân ôm bụng cười lớn. LyLy chêm thêm một câu:

- Gần Chef, phật Quan Âm cũng biến thành hồ ly !

- Vì sao chứ?

- Nếu không biến thành hồ ly thì xác thân đã tan nát thành tro bụi chết mất rồi ! Làm gì có thể tồn tại đến giờ này ? Thật tội nghiệp cho chị Tuyết Vân !

- Sao cô lại nói thế ?

- Có vậy mà Chef cũng chẳng biết ! Này nhé, đừng nói chi lúc Chef quạu hay bực mình, nội việc lúc Chef cười, kẻ nào ở gần cũng đứng tim mà chết ! Dĩ nhiên muốn sống còn bên Chef phải biến thành hồ ly !

Trụ Cờ Vàng lại ôm đầu la lên :

- Trời ơi ! Tôi lại làm một lần nữa ! Cứ tưởng nàng này thông minh, chịu hiểu, biết lẽ phải...

LyLy và Tuyết Vân được dịp cười vang. Tuyết Vân chột nín cười, hỏi bạn :

- Chị với Chef bàn chuyện cơ mật quân tình em không xía vô làm gì. Nhưng em chỉ muốn biết « Người hùng chiến khu » là ai ? Mặt mũi ra sao ? Chị đã gặp mặt người ấy rồi, chắc biết rõ « người bí mật » ấy là ai chứ ?

- Em...thật tình...em...

Nàng ú ớ không biết nói với bạn ra sao ? Phong đã dặn nàng đừng thổ lộ bên ngoài tên thật của chàng. Chef nàng có nhận một thư riêng của « Anh Cả Mật Khu » gửi cho ông do LyLy mang về. LyLy không biết nội dung bên trong thư viết những gì ? Nhưng nàng đoán không phải là thư nói việc công. Có lẽ Phong muốn nói việc riêng tư với Trụ Cờ Vàng mà không qua nàng, nên mới gửi thư đó.

Và LyLy cũng thừa biết lãnh tụ Kháng Chiến quân và lãnh tụ CPQ đã quen nhau trước, họ đều biết lai lịch nhau từ lâu. Chỉ có đồng bào không biết tên tuổi con người « bí mật » trong rừng sâu ấy mới đặt tên « người hùng chiến khu ». Hiện giờ người đó không còn là người bí mật đối với LyLy nữa, nhưng LyLy cũng không thể thổ lộ với bạn, nên đưa mắt cầu cứu Chef.

Trụ Cờ Vàng nở nụ cười tinh quái, nhìn LyLy rồi nhìn Tuyết Vân hỏi :

- Cô muốn biết lai lịch người ấy chi vậy ?

- Thử hỏi đồng bào bên ngoài ai không tò mò muốn biết con người bí mật ấy là ai ?

- Cô chỉ tò mò muốn biết chút chút vậy thôi, chớ không có gì như ...ai chứ ?

Câu nói úp mở nhiều ẩn ý của Trụ Cờ Vàng khiến LyLy tức giận quét mắt lờm Chef. Cái nhìn giận dữ của giai nhân dù trụ đá cũng lung lay ! Trụ Cờ Vàng khiếp đảm trước đôi

làn nhờn tuyến ấy, ngẩng mặt lên trần nhà, giả bộ cười to lên để che lấp câu nói vừa qua.

Thế nhưng Tuyết Vân đã nghe lọt vào tai, để gì chịu bỏ qua, láu lĩnh hỏi bạn :

- Bộ có gì ...xảy ra với ai đó à ?

LyLy đỏ mặt :

- Có gì với ai là gì ? Ông già nói bậy, chị hơi đâu thắc mắc !

Tuyết Vân cười hích hích :

- Em chỉ hỏi chị, có gì xảy ra với ai đó, có dính líu gì đến chị đâu ? Bộ chị biết ai đó là ai à ?

Tiếng Việt quả muôn đường lắt léo. Và cô gái dầm thắm ít nói này bỗng dưng hôm nay láu lĩnh khôn lường. Trạ Cờ Vàng rùn mình sợ hãi, không biết giả bộ sợ, hay sợ thật cũng không chừng, kêu lên :

- Tôi làm ! Tôi làm ! Tôi sợ !

- Người ta hỏi LyLy, có dính líu gì đến Chef đâu mà kêu ca làm lẩn ! Làm ai ? Sợ ai ?

- Thôi ! Thôi ! Cô đừng nói chữ « ai » nữa ! Chữ « ai » của cô ai nghe cũng bẽ đầu nhưc óc. Tôi làm cô ! Cứ tưởng cô thật thà ! Nào ngờ...

Ông ta bỏ lửng câu nói, Tuyết Vân hỏi gặng :

- Nào ngờ thế nào ? Chef nói đi ! Nếu không nói kể như buổi tiệc tối nay thiếu một người !

- Nào ngờ cô cũng như ai thôi !

- Vậy ra Chef xác nhận ai là ai rồi, phải không ?

- Tôi đâu biết cô muốn nói ai là ai đâu ? Mà xác nhận điều gì chứ?

- Không sao ! Chef không biết càng tốt ! Để người ta hỏi LyLy.

Biết bạn chưa chịu buông tha mình, LyLy buồn thiu. Trụ Cờ Vàng bỗng thương hại người nữ điệp viên khã ái của mình. Thư riêng của Lãnh tụ Mật Khu không nói sự liên hệ giữa ông ta với LyLy, nhưng Trụ Cờ Vàng cũng đoán biết họ quen nhau rất thân, nếu không muốn nói đã từng yêu nhau. Vì « Anh Cả » chừng như rất lo lắng cho nàng. Thư viết như vậy :

« Tôi với nữ điệp viên LL12 đã quen biết trước, bất ngờ gặp lại và tôi thật không ngờ nàng ở dưới trướng anh lâu nay ! Nàng là một mỹ nhân tài trí, nhiều tình cảm, nhưng số phận có chút long đong. Tôi muốn giúp nàng tìm được hạnh phúc với một người xứng đáng với nàng, nên mong anh chấp nhận lời đề nghị của tôi, chắc chắn cũng có lợi cho anh, là thu nhận một nam nhân trong tổ chức CPQ của anh. Tôi bảo đảm người tôi giới thiệu anh là một trang nam tử hoàn hảo mọi mặt, đã từng là « người hùng cứu mỹ nhân » trong chuyến đi vừa qua của LL12. Tôi chắc chắn giữa họ đã có mỹ cảm với nhau. Chỉ cần chúng ta để họ hoạt động sóng đôi, đôi trai gái tài sắc này sẽ thu lượm nhiều kết quả cho hoạt động của

chúng ta. Nếu đề nghị của tôi anh chấp nhận, thì tôi sẽ gửi hồ sơ lý lịch của Lê Văn Trường qua anh, để anh lo thủ tục định cư cho Văn Trường ở Mỹ. Cũng nên cho anh biết, Văn Trường là cháu của tướng Lê Thanh, tư lệnh vùng 4, và là quân nhân thân thiết dưới trướng tôi từ ngày nước mất. Chờ tin anh. Người bạn ở Mật Khu ».

Càng nhìn sắc mặt của LyLy, Trụ Cờ Vàng càng tin chuyện đi vừa qua người nữ điệp viên của mình đã có nhiều giao động tình cảm với những con người ở chiến khu. Ông muốn lên tiếng giải thoát cho nàng khỏi tò mò của Tuyết Vân, nên nghiêm giọng nói :

- « Lãnh tụ Mật Khu » cả lính của ông ta còn không biết tên tuổi. Cô LyLy là người ngoài làm sao biết được ? Huống chi tất cả những người binh sĩ ở chiến khu đều là những người hùng, ai cũng có thể mang tên « người hùng chiến khu » chớ không riêng vị lãnh tụ. Thôi ! Thôi ! Cô đừng làm khó bạn cô nữa !

Nghe giọng nói của Chef nghiêm nghị, lại thấy mặt bạn nhiều nghĩ ngợi bâng khuâng... Tuyết Vân biết đã đến lúc mình không nên đùa dai nữa.

Bầu không khí trong phòng chợt lặng như tờ. Cả ba ngồi quây quần nơi salon với ba dáng điệu khác nhau...

Trụ Cờ Vàng ngả dài trên ghế, ánh mắt như dán dính lên trần nhà, chẳng hiểu nghĩ ngợi gì ? Tuyết Vân ngó chăm chăm lọ hoa trên bàn, y như tất cả tâm trí dồn vào việc thưởng hoa ! Ánh mắt LyLy mơ màng nhìn qua khung cửa kính trong vắt, trông rõ bầu trời với từng lớp mây trôi...

Nàng hỏi thăm :

« - Gió đẩy đưa mây về đâu ? Phong ơi, chàng đang dẫn dắt đoàn quân kháng chiến nơi đâu ?

Phải chăng chàng đang đếm xác quân thù trong rừng Phục Hận ?

Hay chàng hiện đứng một mình trên đỉnh núi Vọng Quốc hờn căm ?

Cũng có thể chàng cùng anh em đang xuôi dòng Hoài Hương tiến về miền giang hậu ?

Hay trên nẻo đèo Cầm Hờn chàng cùng binh sĩ ruỗi bước hành quân ?

Vùng chiến khu như hiện ra trước mắt nàng...

Đây là ngọn đèo, kia là thác nước, nọ là giòng suối, đó là rừng cây...Quên làm sao những buổi cơm thanh đạm nơi gian nhà không ngõ ? Thú vị nào bằng những giấc ngủ nhiều mộng寐 trong lều vải có gió trăng ?

Hình ảnh sau cùng nhất là trước giờ nàng theo Chongthong trở lại Bangkok, dù lệ không vương lên khoé mắt, mà lòng mọi người như khóc buổi chia tay.

Đôi mắt buồn nhiều lưu luyến trên gương mặt tuần tú của Vân Trường. Những lời giã từ thân ái của bác sĩ Quy và anh em binh sĩ. Cái bắt tay hời hợt tiễn đưa của Lãnh tụ Mật Khu như chứa chất muôn lời thân ái...

Kỷ niệm của chuyến đi chợ cuồn cuộn quay về làm hồn xác nàng thờ thần...

Thình lình có tiếng Tuyết Vân vang lên :

- Không ai muốn ăn uống gì nữa phải không ?

LyLy nhìn bạn với ánh mắt ngây dại, không trả lời câu hỏi của bạn. Tuyết Vân bưng mâm đứng lên, hỏi lần nữa :

- Chị muốn ăn nữa không ?

- Cám ơn chị ! Em no rồi !

- Còn Chef thì sao ?

Không nghe trả lời hai cô gái mới nhìn thấy Chef họ đang lim dim ngủ. Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, hội ý rút lui. Tuyết Vân rón rén bước đi. LyLy cũng nhẹ gót bước theo bạn. Bỗng có tiếng nhừa nhựa của Trụ Cờ Vàng :

- Tôi với cô đã bàn xong chuyện đâu mà bỏ đi ?

LyLy quay mặt lại, nhú mày hỏi:

- Vậy ra Chef không ngủ à ?

- Tôi phải làm bộ ngủ mới có người chịu đi chỗ khác chứ ?

Sau câu nói ông ta cười vang dội, rung rinh cả cửa kính. Tuyết Vân vừa ra bên ngoài, nghe tiếng cười lộ mặt vào hỏi :

- Vụ gì Chef cười dữ vậy ?

Trụ Cờ Vàng lých quỳnh đáp :

- Không ! Đâu có vụ gì ? Tôi mới đây !

Thái độ của Chef dù LyLy không muốn cười, cũng bật cười thành tiếng. Nàng trở lại ngồi bên cạnh Chef, nhỏ nhẹ hỏi :

- Còn vụ gì Chef chưa nói xong, LyLy chờ nghe đây.

- Theo kế hoạch của « Anh Cả » ở Mật Khu thì chuyến này cô phải về Saigon rồi, cô phản đối không ?

- Không phản đối ! Nhưng kế hoạch to lớn như vậy, một mình LyLy nhận công tác làm sao xuể ?

- Tôi cho ba nàng theo hỗ trợ cô, chịu không ?

- Cũng được !

- Vậy tôi cho cô trở về Thụy Sĩ nghỉ ngơi vài tuần trước khi đi công tác nhé ?

- Không cần !

- Muốn đi ngay à ?

LyLy gật đầu. Trụ Cờ Vàng nhìn xoáy vào mắt nàng hỏi :

- Đi để quên tâm sự phải không ?

LyLy cười nhẹ :

- Bộ Chef cho rằng việc nước không quan trọng hơn việc nghỉ ngơi sao ?

- Thế à ? Tốt ! Tốt lắm ! Tôi nay trong buổi tiệc cô được chọn bạn cho chuyến đi sắp tới.

- Bộ Chef gọi các chị ấy tụ họp về đây hết à ? My Nương có về không ?

- Nhân viên CPQ đã hội về cả tuần nay. Cô vì chuyến đi vừa qua kẹt ở Mật Khu mà tới trễ. Chắc tối nay các nàng ấy gặp cô họ mừng lắm đó.

- Vậy ra có cả My nương à ?

- Dĩ nhiên !

LyLy reo lên :

- Vậy sau cuộc họp mặt tối nay LyLy sẽ đi với chị ấy qua Bangkok phải không ?

Trụ Cờ Vàng lắc đầu :

- Tất cả nhân viên CPQ còn ở lại học tập và hội thảo thêm một tuần nữa. Riêng cô, sau buổi tiệc tối nay cô và ba người bạn cô chọn sẽ tức tốc lấy chuyến bay Pan-Am rời Washington ngày mốt để đi Manille (thủ đô Phi Luật Tân). Mọi việc cô phải thu xếp xong nội trong ngày mai.

LyLy trở mặt kinh hoàng :

- Làm gì phải đi gấp vậy ? Làm sao LyLy và các chị ấy sửa soạn cho kịp ?

- Có gì các nàng phải sửa soạn ?

- Đi về xứ gặp bà con giòng họ, quà cáp phải mua, áo quần phải sắm sửa khác chớ làm sao ăn mặc giống như ở đây được ?

- Các cô bí mật về Saigon, tối kỵ không được gặp người quen, vậy không phải lo việc quà cáp ! Còn áo quần thì mấy bộ cô dùng ở chiến khu là có thể mặc ở Việt Nam. Ba nàng cô chọn tối nay sẽ do Tuyết Vân giải quyết chuyện y phục hành lý.

- Dù Tuyết Vân có đưa Thần cũng không thể lo mọi việc trong một ngày.

- Các cô về xứ cũng chỉ ăn mặc như gái nhà quê, áo bà ba trắng với quần đen. Tôi đã có sẵn cho các cô hàng chục bộ. Bây giờ chỉ có việc chọn ni tắc. Chuyện ấy có cần thời gian đâu ?

- Nhưng chị em một năm mới có dịp hội nhau đông đủ một lần, chuyện gì phải bỏ đi gấp chớ ? Để người ta ở lại chơi với bạn bè vài ngày không được à ?

Trụ Cờ Vàng đứng lên như để tiễn nàng ra cửa, vừa nói :

- Khi này tôi muốn cho cô về Thụy Sĩ nghỉ ngơi, nhưng cô từ chối nói : « Việc nước quan trọng hơn việc nghỉ ngơi » Cô muốn lãnh công tác ngay mà ?

LyLy cứng họng không thể nói gì thêm, lẳng lặng rời văn phòng Chef với đôi mắt buồn thiu. Tuyết Vân ngồi phòng ngoài, thấy bạn đi ra với sắc mặt ảm đạm, vội vàng đứng lên chạy tới ôm bạn hỏi :

- Vụ gì vậy ? Lại bực mình ông già chớ gì ?

LyLy không đáp, lại hỏi :

- Có phải ông già dự trừ em rời Washington ngày mốt để đi Manille không ?

- Đúng vậy ! Theo chương trình sau chuyến đi vào Mật Khu chị sẽ cùng vài người bạn về Saigon.

- Thế ra dù không có kế hoạch của LãnhTụ Mật Khu em vẫn phải đi à ?

- Em nghĩ có lẽ vậy.

- Nhưng tại sao ông già buộc em phải đi gấp chớ ?

Tuyết Vân ngẫm nghĩ một lúc mới đáp :

- Em nghe phong phanh « tiềm thủy đình » của Mỹ đang hoạt động ở ngoài khơi Thái Bình Dương với công tác đặc biệt. Ông già gửi các chị quá giang tàu họ về Saigon vì có công tác bên đó. Bởi thế khi tới Manille sẽ có CIA rước chị đưa tới « tiềm thủy đình ». XL34 và NN 20 nhân viên CPQ ở Manille hiện đang ở đây. Tôi nay chị sẽ gặp họ.

- Tóm lại ông già đã tính trước cho em phải đi ngay, và cũng đã chọn sẵn người theo em. Vậy mà ông còn làm bộ muốn cho em về Thụy Sĩ nghỉ ngơi vài tuần.

- Sao chị không nhận lời về Suisse theo lời mời của ông, cho ông vỡ chương trình cho bố ghét !

LyLy nói giọng gằn như muốn khóc :

- Chỉ tại em ngu quá ! Ông thật là tay mưu trí, tâm lý già dặn, thông minh vô lượng. Ông biết chắc em sẽ từ chối nên già bộ nói cho em về Suisse nghỉ ngơi.

Rồi nàng bỗng bật cười, mà nước mắt ứa ra :

- Em khôn lanh tung hoành khắp chiến tuyến, vậy mà có một địch thủ em luôn luôn đề phòng mà vẫn thua ! Tức ơi là tức !

- Bởi vậy ông mới làm Chef tụi mình chứ ?

Tuyết Vân nói câu đó cười khúc khích. LyLy cũng cười theo, phiền muộn như quên hết !

Tuyết Vân vụt rí nhỏ vào tai bạn :

- Tối nay em có kế này... Chị làm như vậy...như vậy...Phá ông già một trận cho ông hồn phi phách tán chơi !

LyLy reo lên :

- Phải đó ! Em phải trả thù ông cho hả tức !

Huỳnh Dung

Hai cô gái cười vang. Tiếng cười của hai nàng trong vắt không rúng động cửa kính, nhưng rúng động trái tim của một người mà họ ngỡ là sắt đá. Chính là Chef của họ !

(hết)

Xem tiếp : LL12 VỀ SAIGON